

Канада відстоює свої інтереси у торго- вельному протисто- янні зі США СТ. 2	Квіти, що говорять без слів СТ. 4	Супервіза для батьків, бабусь і дідусів СТ.5	Монреаль-Оттава: Спільний шлях до однієї мети СТ. 7	Молодь, родина і надія: єпископ Браян Байда про майбутнє Церкви СТ. 12
---	---	--	---	--

ДЕЛЕГАЦІЯ СКУ ЗУСТРІЛАСЯ З ПРЕЗИДЕНТОМ УКРАЇНИ В КИЄВІ

Делегація Світового Конгресу Українців (СКУ) під час офіційного візиту до України з нагоди 35-ї річниці відновлення незалежності зустрілася з Президентом України Володимиром Зеленським. Сторони обговорили кроки щодо посилення підтримки України у світі.

“Для світового українства важливо, щоб наші громади в кожній країні продовжували посилювати підтримку України. Ми будемо й надалі пра-

цювати з урядами, парламентами та суспільствами наших країн, щоб забезпечити Україні необхідну підтримку”, – наголосив Президент СКУ Павло Грод.

Зеленський подякував СКУ за активну роботу, яка зміцнює Україну та допомагає доносити український голос до світу.

“Дякую СКУ за активну роботу, яка зміцнює Україну і робить так, щоб наш голос чули у світі. Багато

всього зроблено, тому що багато людей працюють над цим, багато голосів чуно про Україну за кордоном. Ми за це вдячні”, – сказав президент.

Під час зустрічі обговорили посилення міжнародної підтримки України, зокрема допомогу протиповітряній обороні, фінансування та посилення санкційного тиску на Росію. Зеленський також наголосив на важливості політичної та інформа-

ційної підтримки України.

“ТПО, фінанси, санкції – це ключові речі. Але голос дуже важливий, безумовно, і політична та інформаційна підтримка. Важливою є кожна країна”, – зазначив Зеленський.

Раніше СКУ та Кабінет Міністрів України уклали Меморандум про співпрацю. Документ підписали Прем’єр-міністр України Сергій Корецький та Президент СКУ Павло Грод.

ЗЕЛЕНСЬКИЙ ОБГОВОРІВ ІЗ ПРЕДСТАВНИКАМИ ТРАМПА МОЖЛИВИЙ ВІЗИТ ДО УКРАЇНИ

Президент України Володимир Зеленський провів телефонну розмову зі спеціальним представником президента США Дональда Трампа Стівом Віткоффом та його зятем і радником Джаредом Кушнером. Сторони, зокрема, обговорили можливість їхнього візиту в Україну.

За словами Зеленського, розмова була «детальною і конструктивною», а переговорні команди США та України продовжують підтримувати постійний контакт.

«Зараз ми говоримо про визначення дати візиту

в Україну», — повідомив президент.

Зеленський назвав потенційний візит Віткоффа і Кушнера «дуже корисним» для подальшого напруження можливих рішень щодо припинення війни та встановлення миру.

Під час розмови український президент також поінформував американських представників про ситуацію на фронті. За його словами, російські війська мають незначні територіальні здобутки, які досягаються ціною «величезних втрат». Окремо обговорювалися російські повітряні удари по Ук-

раїні.

«Команди будуть на зв’язку, щоб опрацювати порядок денний і визначити найбільш зручний графік подальшої комунікації», — зазначив Зеленський.

Президент подякував Дональду Трампу, Стіву Віткоффу, Джареду Кушнеру та іншим представникам США, які, за його словами, працюють над досягненням миру.

Надія Лемко

КАНАДА ВІДСТОЮЄ СВОЇ ІНТЕРЕСИ У ТОРГОВЕЛЬНОМУ ПРОТИСТОЯННІ ЗІ США

Карні про США: «Ви вимагали забагато і пропонували замало»

Прем'єр-міністр Канади Марк Карні оголосив про призупинення торговельних переговорів зі США, заявивши, що Вашингтон висунув умови, які є «економічно невідповідними, несправедливими» та підризують довіру до будь-якої майбутньої угоди.

У зверненні 22 серпня Карні повідомив, що після більш ніж року переговорів доручив канадській делегації повернутися до Оттави. За його словами, метою Канади від початку була не угода будь-якою ціною, а домовленість, яка захищала б працівників, бізнес, ключові галузі та суверенітет країни. «Ми не можемо прийняти те, що вони запропонували, і не дамо їм того, чого вони вимагають», — заявив Карні. «Вони вимагали забагато і пропонували замало».

Карні визнав, що економічні відносини Канади та США змінилися фундаментально. Протягом останнього року Вашингтон неодноразово запроваджував тарифи, які, за словами прем'єра, порушують зобов'язання США в межах Канадсько-американсько-мексиканської угоди (CUSMA).

При цьому аргументація Вашингтона постійно змінювалася — від боротьби з фентанілом до податків на американські технологічні компанії, канадської молочної політики, сертифікації американських літаків, обмежень на продаж американського алкоголю і навіть телевізійної реклами, в якій цитувався колишній президент США Рональд Рейган.

Карні також відкинув твердження про те, що США мають із Канадою невідповідний торговельний баланс. За його словами, американський дефіцит у торгівлі товарами значною мірою пояснюється закупівлями канадської енергії: Канада забезпечує 99% імпорту природного газу США, 85% електроенергії та 60% сирої нафти. Якщо ж врахувати торгівлю послугами, загальний баланс демонструє постійний профіцит США. «Канада живить американське економічне зростання», — наголосив прем'єр.

Економічна взаємозалежність проявляється і в інших сферах. Канада є найбільшим покупцем американських автомобілів — купує їх більше, ніж Велика Британія, Японія та Китай разом. Вона є найбільшим торговельним партнером для 26 штатів США та входить до трійки найбільших партнерів ще 45 штатів.

Минулого року американські компанії продали Канаді товарів і послуг майже на 600 млрд доларів США, або понад 1,6 млрд доларів щодня. Тому, за словами Карні, тарифи б'ють не лише по Канаді: «Тарифи — це податки, які зрештою сплачують американські споживачі».

Останній раунд переговорів активізувався після оголошення Вашингтона про 50-відсоткові тарифи, які мали діяти з 19 серпня щодо низки канадських товарів, включно з хо-

Прем'єр-міністр Канади Марк Карні спілкується з представниками ЗМІ після призупинення торговельних переговорів між Канадою та США, 22 серпня 2026 року.

кейним спорядженням, одягом, цементам і пивом.

Оттава запропонувала скасувати частину своїх відповідних тарифів на сталь, алюміній та автомобілі, якщо США суттєво знизять власні. Канада також була готова заохотити провінції повернути американський алкоголь на полиці магазинів і вжити адміністративних заходів для захисту системи управління пропозицією в сільському господарстві.

Проте питання суверенітету, ключових галузей, французької мови та канадської культури, за словами Карні, предметом торгу не були. Після того як останні пропозиції Вашингтона виявилися неприйнятними, Канада вирішила відповісти тарифами долар за долар. Вони будуть спрямовані, зокрема, на сталь, молочну продукцію, побутову техніку, сільськогосподарське обладнання, целюлозно-паперову продукцію та електроніку. Деталі уряд має оприлюднити найближчими днями, а нові заходи набудуть чинності у вівторок після Дня праці.

Карні визнав очевидний ризик: відповідні тарифи підвищать витрати й можуть зменшити вибір для канадських споживачів. «Ми робимо цей крок неохоче», — сказав він, пояснивши, що мета — захистити канадських працівників, фермерів, родини та підприємства.

Таким чином, Оттава фактично визнає короткострокову економічну ціну конфлікту, але розглядає її як плату за зменшення стратегічної залежності від американського ринку.

Саме диверсифікація стала центральною частиною виступу Карні. «Побудова сильної Канади всередині країни та диверсифікація торгівлі за кордоном — це не наш план Б. Це був наш план А від самого початку», — заявив прем'єр.

Уряд намагається одночасно посилити внутрішню економіку та відкрити доступ до нових ринків.

До нового Офісу масштабних проєктів (Major Projects Office) уже передано 27 загальнонаціональних ініціатив — від портів і шахт до енергетичних коридорів. За оцінкою уряду, вони можуть залучити 500 млрд

доларів приватних інвестицій.

Через програму «Будуємо канадські домівки» (Build Canada Homes) вже взято зобов'язання щодо будівництва майже 17 тисяч житлових одиниць у межах 17 партнерств. Ще 51 млрд доларів передбачено фондом «Розбудовуємо сильні громади» (Build Communities Strong). Понад 100 проєктів — зокрема лікарні, громадські центри та громадський транспорт — уже оголошено в рамках угод із Юконом, Північно-Західними територіями, Нунавут, Онтаріо та Квебеком.

Канада також планує подвоїти потужність електроенергетичної мережі до 2050 року.

У сфері енергетики федеральний уряд разом із Квебеком та Ньюфаундлендом і Лабрадормом оголосив про найбільшу одноразову інвестицію в історії Канади у найбільший проєкт чистої енергетики в Північній Америці. Карні порівняв його масштаб із «другою Джеймс-Бей» і заявив, що виробленої електроенергії буде достатньо для живлення всіх транспортних засобів Канади.

Паралельно Оттава прискорює диверсифікацію міжнародної торгівлі. За останній рік Канада уклала понад 20 торговельних та безпекових угод на п'яти континентах. Останню угоду з Об'єднаними Арабськими Еміратами було укладено за рекордні 47 днів.

Канадський бізнес уже має безмитний доступ до 1,5 млрд споживачів. Протягом наступних шести місяців уряд планує подвоїти цю цифру завдяки новим домовленостям, зокрема з країнами ASEAN та Індією. Восени мають розпочатися переговори з Європейським Союзом про поглиблення економічного та безпечного партнерства.

Ця стратегія має зменшити ризик надмірної залежності від одного ринку, хоча повністю замінити американський ринок у короткій перспективі практично неможливо.

Карні водночас прагне зробити Канаду привабливішою для інвесторів. Податок на нові бізнес-інвестиції знижено до 13% — на 4,5 процентного пункту нижче за амери-

канський рівень і приблизно вдвічі нижче за середній показник G7. Уряд також заявляє про усунення федеральних бар'єрів для внутрішньої торгівлі та працює з провінціями над скороченням міжпровінційних обмежень.

Для компаній і працівників, які постраждали від американських тарифів, Оттава передбачила 25 млрд доларів. Кошти мають допомогти малому й середньому бізнесу інвестувати в обладнання, продуктивність і стійкість ланцюгів постачання, а великим роботодавцям — зберегти робочі місця та переорієнтуватися на міжнародні ринки.

Для підтримки домогосподарств уряд знизив податки на доходи, житло та бензин і запровадив Canada Groceries and Essentials Benefit («Канадська допомога на продукти та товари першої необхідності») — до 1 890 доларів на сім'ю для близько 12 млн канадців.

Карні також наголосив на показниках, які, за його словами, свідчать про стійкість економіки. Канада, за прогнозами уряду, матиме другий найвищий темп економічного зростання серед країн G7 цього та наступного року, а робочі місця створюються у чотири рази швидше, ніж у США. Неамериканський експорт, за його словами, швидко зростає і має подвоїтися протягом наступного десятиліття. Прямі іноземні інвестиції перебувають на найвищому рівні за два десятиліття — удвічі перевищуючи показник найближчого конкурента Канади серед країн G7.

Виступ Карні фактично окреслив нову модель канадсько-американських економічних відносин: замість багаторічного поглиблення інтеграції — контрольоване зменшення залежності та пошук альтернативних ринків.

Канада не розриває економічних зв'язків зі США — масштаби торгівлі роблять це неможливим і невідповідним для обох сторін. Однак уряд дедалі виразніше виходить із того, що американський ринок більше не можна вважати стабільним і гарантованим. «Канада стає сильнішою і менш залежною від Америки», — заявив Карні. Він нагадав свою весняну заяву про те, що США намагаються «зламати нас, щоб володіти нами», і повторив обіцянку: «Цього ніколи, ніколи не станеться».

Завершуючи виступ, прем'єр використав метафору погоди, яка підсумувала його головний меседж: Канада не повинна чекати, в який бік подує вітер, а має сама визначати напрямок. «Ми не підкоряємося погоді — ми процвітаємо в ній. Ми не чекаємо, щоб побачити, куди дме вітер. Ми самі визначаємо свій курс. Ми самі створюємо свою погоду».

І головний висновок Карні: «У Канаді ми — господарі у власному домі, від узбережжя до узбережжя».

Надя Герелюк

МІЖ КИЄВОМ, ТЕГЕРАНОМ І БАЛТІЄЮ: ЩО НАСПРАВДІ ОЗНАЧАЄ ТАЄМНИЙ ВІЗИТ ДИРЕКТОРА ЦРУ ДО МОСКВИ

Таємний візит директора Центрального розвідувального управління США Джона Реткліффа до Москви став однією з найбільш загадкових і водночас тривожних подій останнього часу. Після майже п'ятирічної перерви американський керівник розвідки знову прибув до російської столиці — саме в той момент, коли світ уважно стежить за війною Росії проти України, загостренням на Близькому Сході та дедалі більшою напругою між Москвою і НАТО.

Адже йдеться не лише про дипломатичні маневри Вашингтона чи Кремля. Рішення, які сьогодні обговорюються за зачиненими дверима, можуть безпосередньо вплинути на подальшу військову допомогу Україні, безпеку Європи та майбутнє міжнародного порядку.

Від Бернса до Реткліффа: п'ять років, які змінили все

Востаннє директор ЦРУ приїжджав до Москви восени 2021 року. Тоді Вільям Бернс намагався переконати Володимира Путіна не переходити до повномасштабної війни проти України. Американська сторона мала розвідувальні дані про підготовку російського вторгнення і прагнула продемонструвати Кремлю, що Вашингтон бачить військові приготування Москви.

Путін вислухав американського представника, однак відмовився змінити курс. Через кілька місяців Росія розпочала повномасштабну агресію проти України.

Відтоді американсько-російські відносини опустилися до одного з найнижчих рівнів за десятиліття. Саме тому нинішній приїзд Реткліффа привертає таку увагу. Це не звичайний дипломатичний візит і не публічні переговори міністрів закордонних справ. Це контакт на рівні спецслужб — сфері, де сторони традиційно говорять значно відвертіше, ніж у дипломатичних кабінетах.

Особливо важливо, що Реткліфф має репутацію прихильника жорсткої лінії щодо Кремля. Саме тому його поява в Москві породила головне питання: навіщо адміністрації Дональда Трампа знадобився саме директор ЦРУ?

Одне з можливих пояснень полягає в тому, що Реткліфф виконує роль своєрідного «поганого поліцейського».

Президент Трамп може публічно говорити про переговори, великі домовленості та необхідність завершення війни. Однак за зачиненими дверима Вашингтону необхідно переконати Москву, що американська готовність до компромісу не означає готовності приймати будь-які російські вимоги.

Саме тут директор розвідки може бути ефективнішим за дипломатів. Розвідник говорить із противником мовою фактів, військових можливостей і конкретних наслідків. Йому не потрібно доводити, що США зна-

ють про пересування російських військ, стан армії чи підготовку певних операцій.

Тому Реткліфф міг приїхати не для того, щоб переконувати Путіна бути миролюбним, а щоб окреслити межі, за які Москва не повинна переходити.

Балтія: новий фронт можливого протистояння

Особливо тривожним є припущення, що однією з головних тем переговорів могла бути безпека країн Балтії — Естонії, Латвії та Литви.

Потенційний російський напад на країну НАТО принципово відрізняється від агресії проти України. Україна не є членом Альянсу, тоді як напад на державу НАТО створив би питання про застосування принципу колективної оборони.

Саме тому навіть обмежена російська провокація — кібератака, диверсія, прикордонний інцидент або спроба захопити невелику ділянку території — могла б стати надзвичайно небезпечною. Кремль міг би спробувати перевірити, наскільки рішуче НАТО готове захищати своїх членів.

Для Москви це була б перевірка Заходу. Для Вашингтона — потенційна стратегічна пастка.

Саме тому Реткліфф міг передати Кремлю дуже чіткий сигнал: напад на країни НАТО не залишиться локальним конфліктом.

Попри можливу концентрацію уваги на Балтії, українське питання залишається центральним.

Реткліфф пов'язаний із розширенням обміну розвідувальною інформацією між США та Україною. Американські дані відіграють важливу роль у здатності українських військових планувати операції та завдавати ударів по російських військових і стратегічних об'єктах.

Тому одним із можливих предметів

переговорів могла бути саме американська розвідувальна підтримка Києва.

Тут виникає складна геополітична дилема. Вашингтон може намагатися домовитися з Москвою про зниження рівня ескалації, використовуючи різні важелі — від санкцій до військової та розвідувальної підтримки України.

Для України така перспектива є особливо чутливою. Будь-які домовленості між великими державами не повинні перетворювати Україну на розмінну монету.

Ще один можливий напрям переговорів — відносини Росії з Іраном.

Москва й Тегеран останніми роками поглибили військово-технологічну співпрацю. Росія використовує іранські безпілотники у війні проти України, а Іран зацікавлений у доступі до російських військових технологій.

Для Вашингтона така співпраця є серйозною проблемою. Особливо після нового загострення на Близькому Сході американська адміністрація зацікавлена в тому, щоб обмежити можливості Ірану отримувати військову та технологічну підтримку.

Тому Реткліфф міг обговорювати з російською стороною й можливість скорочення або припинення певних форм співпраці Москви з Тегераном.

Якщо це справді було одним із питань переговорів, то нинішній візит виходить далеко за межі російсько-української війни. Йдеться вже про формування нового балансу сил одночасно в Європі та на Близькому Сході.

Що означає цей візит для України?

Найважливіше питання для українців — чи може Україна опинитися в центрі великої домовленості між Вашингтоном і Москвою.

Певні сигнали саме такого сценарію викликають занепокоєння. Якщо Сполучені Штати прагнуть уникнути одночасного протистояння з Росією та її союзниками в різних регіонах світу, Київ може відчувати тиск щодо обмеження окремих військових операцій.

Посилення уваги Вашингтона до потенційної загрози країнам НАТО може означати, що американська адміністрація дедалі чіткіше усвідомлює: російська агресія не обмежується Україною. Якщо Кремль переконається, що може силою змінювати кордони без серйозних наслідків, наступними випробуваннями можуть стати держави Балтії або інші країни східного флангу Альянсу.

У цьому сенсі підтримка України є не лише питанням української безпеки. Вона безпосередньо пов'язана з безпекою всієї Європи.

Візит Джона Реткліффа до Москви, якщо виходити з матеріалів джерела, радше свідчить не про готовий мирний план, а про спробу керувати небезпечною ескалацією. Його значення полягає в самому факті прямого контакту між американською та російською сторонами після тривалої перерви.

Які саме сигнали він привіз до Кремля — наразі залишається питанням. Але один висновок уже очевидний: Вашингтон не може дозволити собі ігнорувати можливість подальшої російської ескалації.

Для України головним критерієм будь-яких майбутніх домовленостей має залишатися просте питання: чи наближаються вони справедливий і тривалий мир, чи лише відкладають наступну війну?

Саме від відповіді на це питання залежатиме не тільки майбутнє України, а й безпека всієї Європи.

Михайло Гуцман
Джерело і фото: UA.NEWS

КВІТИ, ЩО ГОВОРЯТЬ БЕЗ СЛІВ:

ЯК РЕНДІ ТА КРІС ОКІГІРО ПЕРЕТВОРИЛИ ДОБРОТУ НА СЛУЖІННЯ

У звичайній скляній банці — кілька свіжих квітів і прикріплена маленька листівка, написана від руки. Простий букет без зайвої розкоші, який для людини, що отримує його, може означати набагато більше, ніж просто квіти: увагу, тепло і нагадування про те, що про неї пам'ятають. Саме такі букети Ренді та Кріс Окігіро регулярно привозять мешканцям будинків для людей похилого віку у Торонто. Вони приходять без урочистостей і попереджень: вітаються, тиснуть руки, розмовляють, слухають і залишають квіти. У деяких закладах їх уже жартома називають «щасливими людьми з квітами». Для подружжя це не волонтерський проєкт у звичному розумінні. Це спосіб життя і спосіб служити Богові через працю власних рук.

Для Кріс Окігіро служіння іншим почалося задовго до квітів. Вона добре пам'ятає своє коріння та дитинство на Філіппінах, де виросла в родині зі скромними можливостями. «Я навчилася бути вдячною навіть за найменші речі», — згадує вона. Дитинство навчило Кріс цінувати те, що маєш, наполегливо працювати й розуміти, що навіть невеликий внесок може змінити чиєсь життя. Особливий вплив на неї мали слова пастора, які вона почула ще в юності: нехай «праця твоїх рук» буде даром служіння Богові. Ця думка залишилася з нею на все життя.

Коли Кріс відчуває гнів, розчарування чи безпорадність, вона намагається не зосереджуватися на тому, що вже неможливо змінити. Натомість шукає можливість зробити щось добре для іншої людини. «Я чула, що якщо людина настільки розгнівана, що прагне помсти, то найкраща помста це жити хорошим життям. Я помітила, що в процесі служіння гнів і бажання помсти швидко зникають, а натомість приходять співчуття, милосердя та вдячність», — каже вона.

Волонтерський досвід Кріс почався задовго до Канади. Після переїзду з Філіппін до Сполучених Штатів вона долучилася до волонтерської організації Jersey Cares (Джерсі Дбає).

Однією з улюблених її ініціатив була програма переобладнаного фургону із морозивом, який їздив громадами та розвозив не морозиво а їжу, зупу та інші необхідні та потрібні речі. Пізніше Кріс стала волонтеркою лікарні. Щотижня по три години вона проводила у відділенні інтенсивної терапії новонароджених, де просто тримала немовлят на руках, даруючи їм тепло та людський контакт. Згодом вона допомагала у відділенні дитячої онкології та читала дітям, які проходили лікування, розмовляла з ними та просто була поруч. Переїзд до Канади не змінив цього ставлення до життя. Кріс допомагала з молоддю в Рексдейлі, а після знайомства з Ренді вони почали разом долучатися до інших громадських ініціатив. Останніми роками особливе місце в їхньому волонтерстві посіли люди похилого віку.

Ренді та Кріс Окігіро з адміністрацією Пансіону Івана Франка у Міссіссадзі, 2026 рік.

Спершу Ренді та Кріс приходили до будинків для літніх людей, щоб відвідати рідних та знайомих. На День подяки та Різдво вони почали купувати шкарпетки, блокноти, невеликі настільні гри та інші подарунки для мешканців. Але поступово вони помітили, що під час свят про людей похилого віку пам'ятають багато хто. А от у звичайні місяці та будні уваги стає менше. Тож подружжя вирішило приносити квіти не тільки на свята а в будні. Невеликі букети, скляна банка замість вазы і кілька слів, написаних від руки, — так народилася традиція.

Кріс навіть звернулася через соціальні мережі (Facebook) до наречених та флористів із пропозицією віддавати їм квіти, які залишилися після весіль. Люди з радістю діляться, квіти отримували ще кілька днів

супроводжують подружжя, адже добре знають мешканців, їхні алергії та інші потреби. «Ніколи не знаєш, про що тебе запитують, у якому настрої буде людина і чи захоче вона взагалі тебе прийняти», — зізнається Кріс.

Іноді квіти залишають у їдальні чи кімнаті відпочинку, щоб ними могли милуватися всі.

Особливим для Ренді та Кріс став зв'язок з Пансіоном Івана Франка у Міссіссадзі. Познайомила їх із будинком колишня сусідка Вера, яка переїхала туди жити. Відтоді подружжя регулярно навідується до мешканців і привозить їм свої букети. Одного разу одна з жінок навіть запитала, чи можна замовити у них квіти для доньки на Різдво. Вона здивувалася, почувши, що Ренді та Кріс не мають квіткового магазину. Їхні букети не продаються і не виготовляються на

Кріс Окігіро зрізає квіти готуючись до чергового візиту.

життя і водночас приносили комусь радість. Подружжя також купує квіти на місцевих квіткових ринках, підтримуючи фермерів, а влітку додає до букетів квіти зі свого городу. За кожним таким букетом, кілька днів підготовки. Ренді та Кріс збирають у друзів і сусідів скляні банки, миють їх, знімають наліпки, готують листівки. Напередодні візиту ставлять квіти у воду, складають букети й готують усе до ранку. Їхні візити до домів зазвичай не оголошуються заздалегідь.

Приходячи до будинку вони спочатку звертаються до адміністрації. Працівники допомагають визначити, кого саме краще відвідати, а іноді

Кріс Окігіро обирає квіти на місцевому квітковому ринку.

замовлення. Вони призначені лише для того, щоб подарувати їх людині, яку подружжя прийшло відвідати. Для Кріс цей епізод дуже точно передає суть їхнього служіння. Йдеться не про те, щоб віддати комусь те, що залишилося. Йдеться про те, щоб свідомо подумати про іншу людину і зробити щось саме для неї. «Потрібно перетворювати співчуття на дію» - каже Кріс.

Для Ренді допомагати іншим так само природно, як і для Кріс. Вона називає його «найдобрішою людиною» і говорить, що служіння родині та громаді є для нього невід'ємною частиною життя. Подружжя підтримувало продовольчий банк Daily

Bread, організацію Second Harvest, яка рятує продукти харчування, та Global Medic, що надає допомогу під час надзвичайних ситуацій. Вони бачать, наскільки легко звичайна родина може опинитися у складному становищі, навіть якщо працює лише один із подружжя. «Потрібно, щоб чужий біль торкнувся тебе “достатньо”, аби спонукати діяти, але не настільки, щоб ти боявся хоча б спробувати щось зробити», — каже Кріс.

Регулярні відвідини будинків для літніх людей змінили і їхнє власне розуміння про старіння. «Коли регулярно приходиш у будинки для літніх людей, бачиш певне відображення того, яким потенційно може бути твоє власне майбутнє», - говорить Кріс. Може змінитися здоров'я, мобільність, спосіб життя чи життєві обставини. Але потреба у гідності, спілкуванні та відчутті, що тебе пам'ятають, залишається.

Кріс не вважає, що для служіння потрібно бути досконалим. «Я стала такою, якою є, саме тому, що робила помилки», — говорить вона. Вона порівнює життя із городом: город стає кращим завдяки досвід, також й завдяки рослинам, які не вдалося зберегти, та спробам, які не спрацювали. Так само ми вчимося на власних помилках і на досвіді інших. А головне маємо допомагати наступному поколінню стати кращим за нас. «Я хочу, щоб наступне покоління було кращими за мене», — каже Кріс.

На її світогляд вплинули різні культури. Вона згадує японське поняття «шьоґанай» (shōganai), яке часто повторювала тітка Ренді, Гіса. Це прийняття того, що деякі речі в житті неможливо змінити. Це не поразка, а спокійне прийняття того, що деякі речі в житті неможливо змінити. Ми не можемо контролювати все, що відбувається, але можемо обирати власну реакцію. Для Ренді та Кріс ця реакція — вдячність, співчуття і служіння. «Чим старшою я стаю, тим меншою себе відчуваю, просто тому, що Бог стає більшим у моєму житті», — говорить Кріс.

Вона не надто переймається тим, як її пам'ятатимуть після того як їх не стане. «Не йдеться про пам'ятники. Кому важливо, як мене пам'ятимуть? Мене все одно вже не буде».

Важливе інше: що людина зробила за життя, кому допомогла, які стосунки створила і скільки добрих моментів подарувала іншим. Для подружжя Окігіро ця спадщина може бути дуже простою: квітка у скляній банці, маленька листівка, рукостискання або щира усмішка. Можливо, людина навіть не запам'ятає їхніх імен, але кілька хвилин уваги залишається.

Іноді служіння справді починається не з великих слів чи масштабних проєктів. Іноді воно починається з квітки, яку хтось приніс просто так.

Надя Герелюк

СУПЕРВІЗА ДЛЯ БАТЬКІВ, БАБУСЬ І ДІДУСІВ: ЧИННІ ВИМОГИ ТА ПРОПОЗИЦІЯ ДОЗВОЛИТИ ПОНОВЛЮВАТИ ВІЗУ, НЕ ВИЇЗДЖАЮЧИ З КАНАДИ

Відколи Канада влітку призупинила прийом нових заяв за програмою спонсорства батьків, бабусь і дідусів, супервіза залишилася чи не єдиним реальним інструментом, який дозволяє родинам довго бути разом. Тепер юристи просять уряд зробити цей інструмент більш доступним для найстарших і найвразливіших заявників — дозволити їм поновлювати візу, не виїжджаючи з Канади.

15 липня 2026 року федеральний уряд Канади призупинив прийом нових заяв за Програмою спонсорства батьків, бабусь і дідусів (Parents and Grandparents Program, PGP). IRCC і далі розглядає раніше подані заяви. Цього року Канада планує надати постійне проживання приблизно 15 000 осіб у черзі, що налічує понад 50 тисяч справ, але нові заявки зацікавленості у спонсорстві наразі не приймають.

Нещодавно Канадська асоціація імміграційних юристів (Canadian Immigration Lawyers Association, CILA), яка об'єднує близько 540 юристів, звернулася до Міністра імміграції з пропозицією змінити правила супервізи. Асоціація просить дозволити певним категоріям літніх та медично вразливих людей подавати заяви на поновлення супервізи, не виїжджаючи з Канади.

Що таке супервіза

Супервіза — це спеціальна багаторазова гостьова віза для батьків, бабусь і дідусів канадських громадян та постійних резидентів. Вона може бути чинною до десяти років і дозволяє перебувати в Канаді до п'яти років за один в'їзд.

Супервіза не надає статусу постійного резидента і сама по собі не дає права працювати або навчатися в Канаді. Її головне призначення — тривале тимчасове возз'єднання сім'ї.

Щоб запросити батьків, бабусю або дідуся, дитина чи онук повинні бути не молодшими 18 років, проживати в Канаді та бути громадянином Канади, постійним резидентом або особою, зареєстрованою відповідно до Indian Act. Запрошуюча сторона повинна підписати лист-запрошення та підтвердити достатній дохід. Чоловік, дружина або цивільний партнер можуть виступити співпідписантами та додати свій дохід. Інші родичі, наприклад брати чи сестри, співпідписантами бути не можуть.

Фінансові вимоги

Необхідний дохід залежить від кількості членів сім'ї. До розрахунку можуть входити особа, яка запрошує, її чоловік або дружина, залежні діти, батьки чи дідусі та бабусі, яких запрошують, а також певні особи, раніше спонсоровані або запрошені за супервізою.

За чинною таблицею IRCC мінімальний дохід становить 38 002 долари для сім'ї з двох осіб, 46 720 доларів — із трьох, 56 724 долари

— із чотирьох, 64 336 доларів — із п'яти, 72 560 доларів — із шести та 80 784 долари — із семи осіб. За кожного додаткового члена сім'ї необхідно додати ще 8 224 долари.

З 31 березня 2026 року правила підтвердження доходу стали дещо гнучкішими. Тепер запрошуюча сторона разом зі співпідписантом, якщо він є, може підтвердити повний необхідний дохід за будь-який із двох податкових років, що передують поданню заяви.

Існує також альтернативний варіант: якщо дохід запрошуючої сторони за попередній рік становить щонайменше 75 відсотків від необхідної суми, до нього можна додати дохід самого заявника — батька, матері, бабусі або дідуся — щоб покрити решту.

Вимоги до заявника та страхування

Заявник повинен бути батьком, матір'ю, бабусею або дідусем особи, яка його запрошує, та перебувати за межами Канади під час подання заяви. Також необхідно пройти імміграційне медичне обстеження, відповісти загальним вимогам для в'їзду та переконати офіцера, що перебування в Канаді буде тимчасовим.

Під час розгляду заяви офіцер може оцінювати мету поїздки, фінансове становище, сімейні обставини, зв'язки з країною проживання, попередню імміграційну історію та ймовірність того, що заявник залишить Канаду після завершення дозволеного строку.

Однією з головних вимог є приватне медичне страхування. Поліс повинен бути чинним щонайменше один рік від запланованої дати в'їзду, передбачати страхове покриття на суму не менше 100 000 доларів та покривати медичну допомогу, госпіталізацію і репатріацію. Поліс має бути оплачений повністю або частинами з внесенням депозиту. Самої страхової пропозиції недостатньо.

Страхування може бути придбане у канадської компанії або у відповідної іноземної страхової компанії, яка має дозвіл на здійснення страхової діяльності в Канаді. Страхове покриття необхідно підтримувати протягом усього перебування. Під час повторного в'їзду прикордонний

офіцер може попросити підтвердження чинного поліса.

Продовження перебування — це не поновлення супервізи

Саме тут найчастіше виникає плутанина. Особа, яка вже перебуває в Канаді за супервізою, може подати заяву на продовження свого статусу відвідувача. IRCC зазначає, що власники супервізи можуть просити про продовження перебування ще на строк до двох років. Для цього оформлюється документ, який називається visitor record.

Однак visitor record не є візою і не дає права повторно в'їхати до Канади. Він лише дозволяє довше залишатися в країні. Якщо людина виїде з Канади, для повернення їй усе одно буде потрібна чинна супервіза, звичайна гостьова віза або електронний дозвіл на подорож — залежно від її громадянства та обставин.

Якщо строк дії самої супервізи закінчився, повноцінно поновити її з території Канади за чинними правилами не можна. Заява на нову супервізу має подаватися, коли заявник перебуває за межами Канади. Саме цю проблему пропонує вирішити CILA.

Що пропонує CILA

У листі від 17 серпня 2026 року CILA рекомендує створити механізм, який дозволить би поновлювати супервізу з території Канади людям, для яких міжнародна подорож є особливо складною або небезпечною.

Йдеться, зокрема, про осіб, старших за визначений вік, наприклад 65 років, людей, яким лікар не рекомендує міжнародні подорожі, осіб з інвалідністю, обмеженою мобільністю або захворюваннями, через які тривалий переліт становить ризик для здоров'я. Можливість поновлення в Канаді також пропонується передбачити для інших вразливих заявників, якщо вони доведуть, що виїзд лише заради поновлення візи створить для них не виправдані труднощі.

На думку CILA, міжнародна подорож може бути особливо складною для літніх людей. Тривалі перельоти, пересадки, порушення режиму лікування, ризик інфекцій та труднощі з отриманням медичної допомоги

під час дороги можуть становити реальну загрозу їхньому здоров'ю.

Асоціація також вважає, що поновлення супервізи в Канаді не створюватиме значного ризику для імміграційної системи. Такі заявники вже проходили імміграційні перевірки, медичне обстеження та підтверджували фінансове забезпечення. Крім того, вони зобов'язані підтримувати приватне медичне страхування.

Окремо CILA порушує питання прав людини та необхідності враховувати потреби осіб з інвалідністю і медичними обмеженнями. На думку організації, адміністративна процедура не повинна змушувати людину обирати між ризиком для здоров'я та можливістю залишатися разом із сім'єю.

Чому це особливо важливо зараз

Поки програма PGP призупинена, а нові заявки у спонсорстві не приймають до окремого повідомлення, для багатьох родин супервіза залишається практично єдиним реалістичним способом тривалого возз'єднання.

Батьки, бабусі й дідусі не лише приїжджають у гості. Вони допомагають доглядати за дітьми, підтримують родину емоційно, передають мову й традиції та дозволяють дорослим членам сім'ї продовжувати працювати. Водночас саме вони, через вік чи стан здоров'я, найбільше потребують того, щоб бути поруч із рідними, а не долати черговий довгий переліт заради паперів.

Чи змінилися правила

Лист CILA є рекомендацією професійної організації, а не ухваленим рішенням уряду.

Станом на кінець серпня 2026 року нової процедури поновлення супервізи з території Канади не запроваджено. Особи, строк дії статусу або візи яких наближається до завершення, повинні діяти відповідно до чинних правил і не розраховувати, що пропозицію CILA обов'язково буде прийнято.

Заяву на продовження статусу відвідувача бажано подавати щонайменше за 30 днів до завершення дозволеного строку перебування. Перед подорожжю за межі Канади також необхідно окремо перевірити строк дії паспорта, супервізи або іншого документа для повторного в'їзду та медичного страхування.

Кожна ситуація є індивідуальною. Ця публікація має загальний інформаційний характер і не замінює юридичної консультації.

Ольга Сенишин, адвокатка та нотаріус, партнерка юридичної фірми CGS LAW у Торонто. Працює у сфері імміграційного, бізнесського та сімейного права, представляючи інтереси клієнтів по всій Канаді.

РЕЦЕП СТІЙКОСТІ: ЯК КОНДИТЕРКА З УКРАЇНИ СТВОРИЛА СВОЮ ЗАТИШНУ КАВ'ЯРНЮ У ТОРОНТО

Сьогодні 24-річна Вікторія Аніканова керує командою з понад десяти людей та розвиває вже другу локацію власної кав'ярні «Вікі» у Торонто. Проте всього чотири роки тому її життя, як і мільйонів інших українців, кардинально змінилося за один день. Її шлях до успіху в Канаді це не історія про швидке везіння чи великі спадкові капітали. Це розповідь про важку працю по 18 годин на добу, ризик, кредитні ліміти замість банківських позик та феноменальну силу української взаємодопомоги за кордоном.

У далекому 2019 році дівчина з невеличкого містечка на Херсонщині поїхала до столиці навчатися менеджменту. Тоді Вікторія ще не знала, що цей переїзд змінить її життя — саме тут вона зустріла свого майбутнього нареченого. У Києві пара навчалася трохи більше двох років. Проте згодом через фінансові труднощі було прийнято рішення поїхати за кордон.

Для Вікторії та її хлопця ця подорож планувалася короткостроковою. 12 лютого 2022 року, за два тижні до початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну, пара виїхала на заробітки до Словаччини. Думали залишитися там лише на три місяці, щоб заробити грошей для розвитку власної справи в Україні.

Війна застала їх зненацька. Повертатися стало нікуди: у будинок хлопця під Києвом влучив снаряд. Ситуацію ускладнило й те, що роботодавець у Словаччині не виплатив парі зароблені кошти.

«Ми залишилися ні з чим. У нас там було буквально останні 200–300 баксів в кишенях», — згадує Вікторія.

Після невдалої спроби зацепитися в Німеччині, пара постала перед вибором: США чи Канада. Рішення прийняли на користь Торонто, дізнавшись про велику місцеву українську діаспору. На той момент рівень англійської мови в обох був низьким, і саме наявність земляків здавалася єдиним шансом вижити в чужій країні.

Прибувши до Торонто, молоді люди не мали жодних знайомих чи друзів. Вони орендували кімнату через Airbnb на перші кілька тижнів і почали самотужки шукати житло та роботу. Мегаполіс зустрів їх масштабами, які спочатку лякали.

«Може здаватися, що ти просто маленька пташка, яка нічого не знає. Вона дивиться на все такими великими очима і не розуміє, що буде далі», — описує свої перші емоції дівчина.

Проте саме українська громада, на яку так сподівалася Вікторія, виправдала себе на сто відсотків. Власники житла, сусіди зверху, випадкові знайомі — всі виявилися українцями, які почали ланцюговою реакцією передавати контакти роботодавців та ділитися корисними порадами для побуту.

Хлопець Вікторії знайшов роботу на будівництві в перший же тиждень.

Вікторія біля своєї нової кав'ярні на Блур.
Фото: скриншот з Інстаграму

Випічка у кав'ярні.
Фото з соцмереж відвідувачів

Саму ж Вікторію взяли помічницею на кухню у французьку пекарню-кав'ярню. Через незнання мови дівчині довелося починати з найнижчого щабля.

«Я просто мила посуд, допомагала щось принести... Перші, напевне, місяці 2–3 я просто працювала і слухала все, що вони кажуть, і намагалася максимально швидко зрозуміти, про що йде мова на кухні», — розповідає вона.

Після виснажливих змін дівчина сідала за підручники з англійської. Наполегливість помітило керівництво: Вікторії запропонували позицію пекаря та підняли ставку зі стартових 15 доларів на годину. Ця робота стала для неї професійною та життєвою школою.

Паралельно з цим Вікторія вела YouTube-канал, де щиро показувала свій шлях адаптації в Канаді. Цей блог згодом став головним маркетинговим рушієм її майбутнього бізнесу.

Врешті Вікторія вирішила звільнитися з виснажливої роботи і повернутися до улюбленої справи — випікання. Вона почала готувати класичні українські горішки зі згущеним молоком та торт прямо на домашній кухні, яка офіційно пройшла перевірку канадського санітарного інспектора. Продукцію продавала через соціальні мережі своїм же підписникам. Спроби виходити на місцеві ярмарки виявилися фінансово невдалими та приносили лише збит-

Интер'єр закладу.
Фото з соцмереж відвідувачів

Кафе «Вікі».
Фото з соцмереж відвідувачів

ки, тому Вікторія зосередилася на прямих замовленнях.

Переломний момент стався спонтанно, коли пара шукала будинок для оренди. Ріелтор випадково згадав, що неподалік звільняється крихітне приміщення під кав'ярню в спальному районі біля озера (Лейкшор). Вікторія завжди мріяла про такий заклад, тому сприйняла це як знак.

Головною перешкодою став брак фінансування. За два роки життя в Канаді пара економила на всьому, відмовившись від подорожей та розваг. Вони збудували відмінний кредитний рейтинг, але канадські банки масово відмовляли у бізнес-кредитах новоприбулим без статусу постійного резидента (PR). Оформлення детального бізнес-плану вимагало місяців, яких у них не було: приміщення потрібно було забирати негайно.

Мінімальне обладнання (професійна кавомашина, духовка) коштувало близько 20–30 тисяч доларів. Тоді молоді люди прийняли відчайдушне рішення: вони зняли всі доступні ліміти зі своїх особистих кредитних карток.

«Ми вирішили, що треба брати та ризикувати. Тому що нам немає чого втрачати, гроші можна заробити», — пояснює Вікторія.

Кав'ярня, яку назвали «Вікі», відкрилася у спальному районі. Для Вікторії розпочався марафон на виживання: її робочий день тривав по 18 годин. Наречений допомагав у

всі вільні вечори та вихідні після своєї основної роботи на будівництві.

Концепція закладу народилася не з сухих бізнес-розрахунків, а з туги за домом та дитинством. Вікторія робить ставку на автентичність та домашню якість: щодня власноруч варить мак, готує заварний крем та замішує свіже тісто без напівфабрикатів. У меню — фірмові синабони з вишнею, булочки з маком та кокосове печиво.

«Я хочу давати людям теплі емоції та спогади про дитинство, яких їм не вистачає тут... Розуміння, що це приготовано з любов'ю, що ти просто їси цю булочку і відчуваєш, що тобі тепло всередині», — ділиться кондитерка.

Цей підхід знайшов відгук. Підписники з YouTube-каналу почали приїжджати з усього міста, щоб підтримати дівчину, чію адаптацію вони спостерігали на екранах протягом двох років.

«Вони підтримували мене, запевняли, що ще тоді знали, що у мене все вийде, хоча я й навіть не здогадувалася. І чути ці слова після 16 годин робочого дня допомагало мені рухатися далі і працювати ще більше. Я була щаслива усвідомлювати, що навколо мене утворилося українське ком'юніті, де люди так допомагають і підтримують одне одного», — згадує Вікторія.

Сьогодні, через 10 місяців після старту першої точки, Вікторія разом із нареченим та ще одним залученим партнером відкрила другу кав'ярню: цього разу ближче до центру, у престижному районі на вулиці Блур. Заклад поступово стає саме таким, яким його уявляла власниця.

Зараз Вікторія не просто розвиває бізнес, а створює робочі місця для таких самих новоприбулих. Її команда налічує понад десять людей приблизно одного віку. Вони разом працюють, разом відпочивають, ходять у кіно та на українські фестивалі, компенсуючи відсутність рідних поруч. Сама Вікторія тримає зв'язок із рідною окупованою Херсонщиною лише рідкісними короткими дзвінками через маму до бабусі, яка залишилася там сама.

Досвід Вікторії доводить, що інтеграція в нове суспільство не обов'язково означає повну асиміляцію та відмову від свого коріння. Навпаки, саме українська ідентичність та підтримка земляків стали її головною конкурентною перевагою на насиченому ринку Торонто.

Новоприбулим співвітчизникам, які сьогодні лише роблять перші кроки на канадській землі, Вікторія дає одну головну пораду: долати свій страх нових знайомств.

«Просто не боятися спілкуватися і не боятися просити допомоги. Так ви зможете створити власну громаду навколо себе, яка буде підтримувати вас протягом усього вашого шляху», — підсумовує Вікторія.

Олександра Чорна

МОНРЕАЛЬ-ОТТАВА: СПІЛЬНИЙ ШЛЯХ ДО ОДНІЄЇ МЕТИ

З Оттави до Монреалю можна заїхати авто за не цілих дві години. Але ця відстань на приблизно 200 кілометрів не перешкоджає відданому члену відділу Ліги Українок Канади Монреаль-Оттава досягати своєї мети, працювати на користь Української громади та підтримувати потреби воюючої України.

Цей відділ був відновлений в 2020 році групою ідейних, працьовитих жінок, які відчували потребу відновити важливу працю в рядах Ліги Українок Канади. В жовтні того року була вибрана перша нова управа, яку очолила Оріся Кручко. Сьогодні, відділ нараховує понад 20 членів і крок за кроком, розростається. Головним пріоритетом цього молодого відділу є підтримка проєкту Ангели Хоронителі України, на який спрямовані всі зусилля відділу.

Події, які підтримують Україну

Монреаль-Оттавський відділ зорганізував декілька подій, з яких скористалася наша громада і допомогли зібрати деякі кошти на свої цілі. Між ними були такі імпрези:

Відділ захопив увагу любителів мистецтва виставкою робіт сучасних і старших українських митців. Між ними були і твори видатного маляра 20-ого століття Леоніда Перфецького, який проживав у Монреалі. Ця успішна виставка відбулася у формі прийняття з вином і сиром, і того вечора була присутня посол України Юлія Ковалів.

Також відбули дуже успішні "Український культурний благодійний захід," на якому виставляли виключно оригінальні українські вишивки. Була продаж художніх робіт і показ українських строїв з різних регіонів України. Вдалося зібрати дуже багато антикварних вишивок на показ і це допомогло провести успішну подію.

Для шанувальників кіно і щоб захопити інші громади, відділ висвітлював різні фільми. Один з таких вечорів відбувся в кафе "Криївка", яка притягає новоприбулих Українців як також ширшу публіку. Там показали фільм "Shores of Freedom." Це фільм про повоєнних біженців, які були змушені покинути свій рідний край. Щоб зацікавити ширшу публіку, також показували фільм "Люди зі Сталі" ("People of Steel") в Оттаві і на Оселі Верховина. Цей фільм мав особливий вплив на старше юнацтво СУМ, які побачили його в час свого вишкільного табору.

Талановиті і творчі жінки

Для відміни, відділ відбув щось легкого і розважального для своїх

Демонстрація в обороні України.
Зліва: Марія Халяк,
Оріся Кручко, Леся Приступа,
Зоя Швець, Ясмина Швець.

членів: членкині скористали з нагоди навчитися, як готувати японський суши від молодого шефа з України Романа Ключника, який тепер живе в Монреалі. Такий розслаблений товариський вечір відновив енергію членкинь і вони мали нагоду забрати собі до дому щось іншого і дуже смачного.

В цьому відділі є дуже талановиті

Канади - Провінційна Рада Квебеку.

Майбутнє відділу

На 2026 рік, члени відділу думають організувати ще більше показів фільмів, особливо по різних українських парафіях яких багато в Монреалі та околицях. Розглядають ще інші можливості на цей рік. З нагоди Дня

дїл, це є розбудова членства. Крім того, трудно часом знайти відповідний час і приміщення для подій. Є потреба приєднувати нових членів, щоб відділ розвивався і тим способом робити відділ більше видним у нашій громаді.

Відділ Монреаль-Оттава – це група сильних, завзятих жінок, відданих Українській справі, особливо про-

Членкині Монреальського відділу ЛУ-окК на Конгресі КУК 2025. Зліва: Аланна Мисак, Аделія Швець,
Оріся Кручко, Оксана Кузишин, Галина Головка,
Зоя Швець і Наталія Хрущ.

ЛУ-окК підтримує СУМ- Бенкет 2025.
Зліва: Емілія Горонович, Христина Горонович,
Матю Де Карло, Лідія Кузишин, Іван Кушнір,
Оксана Кузишин, Оріся Кручко, Марійка Путко,
Оксана Лаврінок.

і творчі жінки, які вміють виробляти різноманітні українські прикраси, мистецтво і навіть одяг. Крім таких благодійних акцій, як бінго, відділ заробляє фонди з базарів, з участі на фестивалях та на інших подіях.

Члени Монреаль-Оттавського відділу співпрацюють з іншими організаціями в громаді та входять в їхні управи. Цей відділ дуже близько співпрацює з Конгресом Українців

Матері думають відбутися майстерню квіткового оформлення. Плянують в літі брати участь у різних базарах, фестивалях та інших подіях які будуть відбуватися на Оселі Верховина. Також розглядають можливість зорганізувати подію, де будуть висвітлювати ролі жінок у війні та їхні особливі потреби.

Найбільший виклик, з яким зустрічається Монреаль-Оттавський від-

діл, це є розбудова членства. Крім того, трудно часом знайти відповідний час і приміщення для подій. Є потреба приєднувати нових членів, щоб відділ розвивався і тим способом робити відділ більше видним у нашій громаді.

Відділ Монреаль-Оттава – це група сильних, завзятих жінок, відданих Українській справі, особливо про-

Слава Україні! Героям Слава!
Джерело: Інформації подані
відділом Монреаль-Оттава.

Ліда М. Василен
Секретар КУ-ЛУ-окК

2025 Базар СУМ Монреаль - стіл ЛУ-окК
Зліва: Марійка Путко, Оріся Кручко, Оксана Лаврінок,
Галина Головка, Леся Приступа, Лідія Каня,
Ірена Ребізант, Оксана Кузишин, Анна Ребізант,
Зоя Швець, Ясмина Швець.

Члени Монреальського відділу
вчаться готувати суши від українського шефа
Романа Ключника.

Оріся Кручко, Галина Бородалюк, Марійка Путко,
Лідія Каня, Анна Ребізант, Оксана Кузишин,
Галина Головка.

ВИХОВНО-ВІДПОЧИНКОВИЙ ТАБІР "ПЕРЕМОГА" НА ГОЛУБИНОМУ ОЗЕРІ

Виховно-відпочинковий табір над Голубиним озером в Альберті під назвою «Перемога» та цього річним гаслом «Хай перемога почнеться з мене!» відбувся від 12 до 25 липня ц.р. Наше юнацтво провело незабутні два тижні. Ми навчалися, танцювали, гралися, пізнавали українські традиції, а найголовніше, неймовірно багато сміялися! Кожен із таборовиків зробив свій перший крок до маленьких і великих перемог.

Перший вечір табору розпочався з приїзду юнаків та урочистого Святочного Апелю. Після вечері діти ознайомилися з таборовими правилами та провели перші ройові заняття. Від самого початку таборовики почали знайомитися, створювати нові дружби та входити в особливий ритм таборового життя.

Перший тиждень був наповнений навчанням, спортом, творчістю та різноманітними пригодами. Діти дізнавалися більше про історію СУМ, її традиції та цінності, а також про Збройні Сили України. Під час занять із рукоділля таборовики проявляли свою творчість, а спортивні активності допомагали розвивати командний дух. Не обійшлося й без футбольного матчу, де кожен мав можливість показати свої спортивні здібності.

До табору також завітали пожежники, які познайомили дітей зі своєю службою, продемонстрували пожежну техніку та розповіли багато цікавого про свою роботу. Ще однією цікавою подією став приїзд невеличкого зоопарку, який подарував таборовикам безліч позитивних емоцій та незабутніх вражень.

Звичайно, літо в таборі не обходилося без відпочинку біля води. Діти купалися в Голубиному озері

та в басейні, гралися разом і насолоджувалися теплими літніми днями. Такі моменти давали можливість відпочити після насичених занять та просто провести час із друзями.

Особливе місце першого тижня посіло традиційне Таборове Весілля, одна з найулюбленіших таборових забав. Це не лише весела традиція, а й важливий виховний момент, адже через неї ми навчаємо наше юнацтво українських звичаїв та обрядів. Від відправи у церкві, традиційних весільних пісень і короваю до самої забави, усе це допомагає дітям пізнавати українську культуру та створювати незабутні спогади.

Команда першого тижня включала наступних подруг і друзів: комендант – Христя Мусієнко, бунчужний – Михайло Таранько, головна виховниця – Марія Манченко, таборовий писар – Лариса Колодій. До виховного складу увійшли: Зенон Семенюк, Руслана Гламазда, Степан Стащенко, Дарія Подільська і впорядники: Олександр Хомин, Ярина Зозуляк, Катерина Гріцева, Олександра Жердій, Софія Загірська й Анна Прикуда. Щиро дякуємо всій команді першого тижня за чудову працю та незабутньо проведений час!

Другий тиждень приніс нові пригоди, змагання та виховні заняття.

Під час впоряду, діти навчалися правил СУМ, дисципліни та організованості, а також більше дізналися про історію нашої організації та її традиції. Такі заняття допомагали таборовикам краще зрозуміти, що означає бути частиною сумівської спільноти.

Важливою культурною подією став день Івана Купала. Таборовики дізналися більше про історію свята, його традиції та звичаї, які українці зберігають і продовжують до сьогодні. Через такі заняття молодь має можливість пізнавати та плекати українську культурну спадщину.

Спортивний дух продовжився під час нашого власного FIFA World Cup. Кожен таборовик отримав команду, а учасники змагалися між собою за звання чемпіонів. Турнір став чудовою нагодою розвинути командний дух, спортивність та вміння підтримувати своїх товаришів.

Другий тиждень також подарував дітям багато веселощів. Яскравою подією стала пінна вечірка, яка принесла море сміху та позитивних емоцій. На заставі таборовики танцювали, проводили час разом і з радістю демонстрували свої чудові танцювальні здібності.

Особливу атмосферу створювали наші вечірні ватри під зоряним небом.

Усі разом співали таборові та українські пісні, ділилися враженнями та насолоджувалися часом у колі друзів. Саме такі вечори стали одними з найтепліших спогадів табору.

Два тижні «Перемог» промайнули надзвичайно швидко. За цей час наші таборовики не лише відпочивали та розважалися, а й навчалися, пізнавали українську культуру та історію СУМ, розвивали командний дух і знаходили нових друзів. Кожен день приносив нові знання, дружбу, сміх та незабутні моменти.

До команди другого тижня ввійшли: комендант – Оксана Давид, бунчужний – Марко Бойчук, головна виховниця – Марія Манченко, таборовий писар – Михайло Таранько. До виховного складу: Стефан Подільський, Зенон Семенюк, Степан Стащенко, Віктор Стасик, Таня Шиян, Наталя Мелиш, Максим Белоченко, Марія Педяш, Настя Івасик і впорядники: Олександр Хомин, Ярина Зозуляк, Катерина Гріцева, Олександра Жердій та Софія Приходько.

Табір завершився, але його пісні, сміх та нові дружби залишилися з нами ще надовго. «Хай перемога почнеться з мене!», і саме з таких маленьких щоденних перемог наших таборовиків починається шлях до великих перемог у майбутньому.

Велике спасибі всьому Таборовому Комітету за організацію табору: Дарія Подільська, Тимко Басараба, Лариса Колодій, Іванка Солецька, Данило Фецуляк, Мирося Пецюх, Соломія Миц, Марія Манченко, Руслана Гламазда, Христя Мусієнко та Христина Семенюк.

Михайло Таранько

Пожертвуйте речі — підтримайте ЗСУ!

Ліга Українців Канади, відділ у Торонто, оголошує збір нових та вживаних речей для благодійного розпродажу (Garage Sale) на підтримку Збройних сил України. Усі кошти, виручені від розпродажу, будуть передані безпосередньо бойовим підрозділам ЗСУ через фонд «Приятелі Збройних Сил України» (FUDF Fund).

Перегляньте свої шафи, гаражі, підвали та комори — можливо, саме там знайдуться речі, які можуть перетворитися на важливу підтримку для наших захисників. Якщо у вас є речі, якими вже не користуєтеся, але які можуть бути корисними для когось іншого, пожертвуйте їх — і перетворіть непотрібне на допомогу українським захисникам.

ЛУК, відділ у Торонто, приймає нові та вживані речі в доброму стані, зокрема: одяг, електроніку, кухонне приладдя та предмети для дому, інструменти для будівництва та садівництва, книги, музичні інструменти. Кожна пожертвована річ отримає друге життя, а кошти від її продажу допоможуть тим, хто сьогодні захищає Україну.

Місце збору: 9 Plastics Avenue, Toronto
Приймаємо речі щодня з 10:00 до 4:00, до 5 вересня 2026 року

Дату та час благодійного розпродажу повідомимо незабаром. Стежте за оголошеннями.

Пожертвуйте та Підтримайте тих, хто захищає Україну!

HOLODOMOR

Ucrainica Research Institute
Invites you to attend the lecture

Thursday, Sep. 10, 2026 - 7 pm
Westminster Room - Old Mill Toronto, 21 Old Mill Rd.

Understanding the Holodomor

Lubomyr Luciuk is a Professor Emeritus of the Royal Military College of Canada and a Senior Research Fellow of the Chair of Ukrainian Studies at the University of Toronto. The author, editor, or co-editor of 32 manuscripts, Dr. Luciuk was awarded the Cross of Ivan Mazepa in 2019 by Ukraine's president, Volodymyr Zelensky.

Visit www.ucrainica.ca for more information and to print a parking pass

Sponsors:

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В КАНАДІ
SHEVCHENKO SCIENTIFIC SOCIETY OF CANADA
SOCIÉTÉ SCIENTIFIQUE ŠEVČENKO DU CANADA

Розуміння демократичного опору та стійкості у воєнній Україні: що говорять дані?

11 вересня, 2026 р. - 7:00 вечора
Old Mill, Westminster Room

Доповідач: **Ольга Онух**

Ольга Онух, доктор філософії (Оксфордський університет, 2011) є професоркою порівняльної та української політології на кафедрі політики, Школи Соціальних Наук, Манчестерського університету (Велика Британія). Вона є головою і співзасновницею Британської Асоціації Вивчення України (British Association for the Study of Ukraine). Провідна міжнародна дослідниця порівняльної української та, ширше, центрально- та східноєвропейської, а також латиноамериканської політики. Авторка книг *Mapping Mass Mobilisation* та *Zelensky Effect*.

У доповіді професор Онух представить результати масштабного дослідження, базованого на опитуваннях воєнного часу, зібраних у рамках трьох очолюваних нею проєктів, а також на даних спостережень у рамках проєкту DataForUkraine.

ЛІГА УКРАЇНЦІВ ТА УКРАЇНОК КАНАДИ
ВІДДІЛ ТОРОНТО

РАЗОМ ДО ПЕРЕМОГИ!

ЗБІР РЕЧЕЙ ДЛЯ YARD SALE

ВСІ ОТРИМАНІ КОШТИ ПІДУТЬ НА ПОТРЕБИ ЗСУ

ЗСУ

ЩО МИ ПРИЙМАЄМО:

- ОДЯГ ТА ВЗУТТЯ
- РЕЧІ ДЛЯ ДОМУ
- ПОСУД І КУХОННЕ ПРИЛАДДЯ
- КНИГИ
- ІНСТРУМЕНТИ
- ЕЛЕКТРОННА ТЕХНІКА: ноутбуки, комп'ютери, планшети, телефони, принтери, монітори, аудіотехніка, кабелі та інші пристрої в робочому стані
- МУЗИЧНІ ІНСТРУМЕНТИ: гітари, синтезатори, скрипки, духові інструменти та інші

416 516 82 23

АДРЕСА ДЛЯ ЗБОРУ:
9 Plastics Ave,
Etobicoke, ON
M8Z 4B6

РЕЧІ МОЖНА ПРИНОСИТИ:
з 10:00 am
до 4:00 pm
Дякуємо за вашу доброту!

ЯКЩО ВАМ ЗРУЧНО ПРИЙХАТИ В ІНШИЙ ЧАС, РЕЧІ МОЖНА АКУРАТНО ЗАЛИШИТИ БІЛЯ ДВЕРЕЙ ЗА ВКАЗАНОЮ АДРЕСОЮ.

КОЖНА ПЕРЕДАНА РІЧ - ЦЕ МАЛЕНЬКИЙ ВНЕСОК У ВЕЛИКУ СПІЛЬНУ СПРАВУ!

ПІДТРИМАЙМО НАШИХ ЗАХИСНИКІВ! РАЗОМ - ДО ПЕРЕМОГИ!

РАЗОМ МИ СИЛЬНІ! СЛАВА УКРАЇНІ!

АНАТОЛІЙ ШЕВЧУК — ОДИН ІЗ ШЕСТИДЕСЯТНИКІВ

Шістдесят років тому, наприкінці травня 1966 року, КГБ заарештував Анатолія Шевчука за участь у виготовленні лінотипних наборів для самвидаву. 7 вересня того ж року Житомирський обласний суд у закритому засіданні засудив його за ч. 1 ст. 62 Кримінального кодексу УРСР — «антирадянська агітація і пропаганда», призначивши йому 5 років ув'язнення в таборах суворого режиму. Заслання Анатолій Шевчук відбував у мордовських політичних таборах, зокрема в таборі № 11 у селищі Явас.

Років чотири або п'ять до арешту Анатолія Олександровича різні газети і журнали вміщували його новели. Серед читачів, про житомирського робітника-лінотипіста за фахом, появлялися влучні критичні замітки, які підтверджували «культуру форми, психологічну витонченість і чистоту естетичного звучання» письменника.

Від його новел віяла лагідність закованої в життя і світла людини. Анатолій Шевчук вмів бачити і знайти в людях атмосферу провінційного міста, і в ньому оповісти про буденну людину.

Творчість молодого Анатолія Шевчука привернула увагу відомого письменника Івана Юхимовича Сенченка (1901–1975). Сенченко високо оцінював психологічну манеру письма Шевчука, його світобачення та вміння тонко розкривати і розуміти людські характери. У оповіданнях Анатолія особливо відзначалися культура форми, психологічна витонченість і чистота естетичного звучання. Все це поєднувалось досконалою художньою формою.

Анатолій Шевчук народився 6 лютого 1937 року в Житомирі, в родині робітників. Батько працював на взуттєвій фабриці. 1954 році Анатолій закінчив науку в середній школі й після поступив у Житомирське технічне училище. Там здобув фах будівельного майстра, однак працювати за спеціальністю не зміг через ваду серця. Після призову до радянської армії його було комісовано за станом

Анатолій Шевчук.

здоров'я. Згодом Шевчук влаштувався до Житомирської обласної друкарні, де опанував професію лінотипіста і став одним із найкращих фахівців області. У друкарні він пропрацював майже тридцять років.

Про його неабиякі здібності писала місцева преса. Останній нарис про подружжя Шевчуків-лінотипістів було надруковано в газеті «Радянська Житомирщина» у травні 1966 року, за декілька днів до арешту. У подружжя була донька.

З-під пера молодого письменника появилися перед арештом такі публікації: «Жар-птиця», «Щедрий і веселий день», «Ваня вирвався на волю», «Ялинка», «На тетерівській околиці» та етюд «Не пропадуть твої думи» до книжки «Вінок Кобзареві».

Анатолій Шевчук завжди працював у жанрі оповідання і новели. Сам він був жителем міста, і його життя знав найбільше, то і зображував його. Писав про життя, яке бачив у Житомирі.

У слідчому ізоляторі житомирської тюрми написав ряд оповідань, оскільки часу було багато. Як не дивно, дуже добре писалось. Якесь психологічне відчуття було, бо з тюрмної кімнати нігде було подітися. «Дуже гарно писалось, можна було там зосередитися. І коли я писав, то жод-

ного оповідання не було невдалого. Жартوما собі думав, що непогано було б знову засісти на пару місяців в таку камеру, і можна було б написати цілісний непоганий твір, і дуже швидко», — згадував письменник.

Працюючи в друкарні, набирив різні тексти для самвидаву. В Анатолія був брат Валерій, навіть більш відомий читачам. Він виробив собі свій власний стиль, й Анатолій свій. Тільки репресії 60-их років не дали змоги Анатолію творчо розвиватися або отримати якийсь вагомий здобуток.

Брат хотів бути письменником, і для цього він багато працював. Життєві умови для Анатолія не сприяли писати. Зрешту, він не любив висловуватися в люди.

Коли звільнився, то було бажання написати щось мемуарного про ці роки перебування в Мордовії. Та все-таки, після звільнення Анатолій відчував постійну увагу з боку слідчих. За ним стежили, чи напише він спогади. Тож спогади довго думав не писати.

Оскільки письменник вважався новелістом, змінив свою думку і прагнув написати цикл новел про табірне життя. Він любив сидіти вдома і переречитовувати літературу зарубіжних класиків.

Перебував у таборі з Богданом Горинем, Богданом Ребриком й в один час з Левком Лук'яненком та Опанасом Заливахою. З останнім мав добрі стосунки і знав про його маллярську творчість.

У Мордовських виправно-трудових таборах перебували Михайло Горинь, Іван Гель, Дмитро Іващенко, Валентин Мороз, Михайло Осадчий, Святослав Караванський, Ярослава Менкуш, Євгенія Кузнецова, Мирослава Зваричевська та ряд інших, які до арешту займалися активним інтелектуальним життям, виступали в пресі й числилися добрими фахівцями, своєю творчістю працювали для української культури.

До плеяди політиків Шевчук не входив. У нього не було здібностей бути лідером. Прагнув в літературі зайняти скромне місце.

Відбувши п'ять років в мордовських таборах, Анатолій повернувся в Житомир, в котрому жив постійно. Літературну роботу не продовжував. Треба було працювати і заробляти собі на хліб.

Працював на заводі побутових приладів, й іншим разом — лінотипістом, де відчував себе задоволеним, бо сам процес поліграфічного виробництва йому подобався.

У вільний час повертався до старих своїх рукописів, поправляв їхню стилістику, й аж після паростків демократії написав кілька оповідань. Писав повільно, приділяючи багато уваги стилістиці.

Написав пробну частину нарисів, есе та статті про літературне і мистецьке минуле Житомирщини. Зробив переклад прозових билин київського циклу для видавництва «Веселка».

Коли мав змогу призбирати собі книжки, то звертав увагу на українську класику. Змолоду любив читати твори Степана Васильченка. Кілька разів перечитував новели Василя Стефаника, якого Анатоль вважав великим письменником.

Як відомо, починав Шевчук писати вірші. Шукав собі власні напрямки. Твори радянських письменників мало що давали йому, бо в них він бачив багато фальші. Українська і світова класика показали йому, як треба було розробляти якусь тему.

Вчителів у школах вважав радянськими вчителями й ніколи не інтелігентами. Інтелігентом вважав Бориса Тена, якого велика спадщина мала вплив на Анатолія. Якимсь дивом Борис лишився живим після жорстоких сталінських репресій. Тож і Шевчуку хотілося якось в поведінці і звичаях наслідувати його. Творчого впливу від Тена не було, бо Борис був поетом і перекладачем.

Анатолій Шевчук упокоївся 12 серпня 2015 року в Житомирі на 78 році життя. Було його поховано 13 серпня на Корбутівському цвинтарі.

Павло Лопата

НОВА ПОШТА ЗМІНЮЄ МОДЕЛЬ ЗБЕРІГАННЯ ВІДПРАВЛЕНЬ, ЩОБ ВИСТОЯТИ ПІД УДАРАМИ РОСІЯН

Після знищення сортувального центру у Святопетрівському «Нова пошта» перетворить свої відділення по всій країні на склади. Так компанія прагне захистити товари клієнтів від нових російських ударів.

«Нова пошта» змінює модель зберігання товарів після удару по своїй інфраструктурі. Щоб зробити фулфілмент стійкішим до атак, компанія розгортає децентралізовану модель: вантажні та поштові відділення по всій країні стають локальними складами.

Асортимент клієнтів розподілятимуть між різними локаціями - це зменшить залежність від одного великого центру й дозволить бізнесам працювати навіть у разі нових ударів.

Поштовхом до змін став удар у ніч проти 28 серпня, коли "Нова пошта" втратила фулфілмент-центр і сортувальне депо у Святопетрівському.

У компанії зазначають, що це був найсучасніший

Ілюстративне фото. Фото: Getty images

роботизований фулфілмент-центр, який створювали роками з найкращими інженерними рішеннями.

За словами Тафійчука, особливо болючою стала втрата тисяч примірників книжок - світових бес-

тселерів і творів українських авторів від видавництва «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА», Vivat, «Основи» та інших.

«Наша стійкість криється у здатності швидко перебудовуватися, розподіляти ризики та підтримувати партнерів за будь-яких обставин, а не просто в стінах чи обладнанні», - зазначив гендиректор.

Про це повідомив генеральний директор «Нової пошти» Євген Тафійчук.

Нагадаємо, що у ніч проти 28 серпня російські війська завдали удару чотирма КАБами по сортувальному центру «Нової пошти» в Сумах. Унаслідок атаки термінал знищено, але всі співробітники вижили.

Раніше Росія атакувала склад Нової пошти на Київщині.

Нагадаємо, Росія за добу завдала понад 860 ударів по Запоріжжю.

БОКСЕР ТЕРЕНС КРОУФОРД ПРИБУВ ДО КИЄВА

25 серпня Столиця України прийняла особливого гостя: одного з найвидатніших майстрів сучасного боксу, колишнього абсолютного чемпіона світу у двох вагових категоріях, американця Теренса Кроуфорда. Непереможений боксер прибув до Києва, щоб особисто висловити підтримку українському народові у його тривалій боротьбі за незалежність та свободу.

Офіційна частина візиту розпочалася із зустрічі Теренса Кроуфорда з Президентом України Володимиром Зеленським. Глава держави щиро подякував боксеру за незмінну підтримку України протягом усієї великої війни.

«Сьогодні в Україні легендарний американський боксер Теренс Кроуфорд. Він від перших днів війни підтримує нашу країну, наш народ. Дуже цінуємо те, що такі люди поруч з українцями та українками», — прокоментував Зеленський візит боксера у своїх соцмережах.

Зустріч виявилася не лише формальною, а й зворушливою через несподіваний жест із боку американського спортсмена. Теренс Кроуфорд подарував Володимирі Зеленському цуценя американського пітбультер'єра. Маленька чотирилапа гостя отримала символічне ім'я Фрея. Боксер поділився історією дівчинки: її дідусь свого часу пережив жорстоку російську окупацію в Бучі. Окрім того, кличка «Фрея» має глибоке значення: вона символізує майбутню інноваційну систему протиповітряної оборони FREYJA, над розробкою якої наразі працюють міжнародні партнери України задля захисту мирного неба від ракетних ударів.

Американський боксер Теренс Кроуфорд відвідує дитячу лікарню Охматиту.
Фото: офіційна сторінка Охматиту

Гуманітарна складова подорожі Кроуфорда була для нього першою черговою. З Офісу Президента боксер вирушив до Національної дитячої спеціалізованої лікарні «Охматдит»: закладу, який раніше зазнав значних руйнувань внаслідок ворожих обстрілів, але продовжує щодня рятувати життя маленьких українців.

Американський чемпіон пройшовся відновленими корпусами лікарні, поспілкувався з медичним персоналом, висловивши своє захоплення їхньою мужністю та самовідданістю. Проте найбільше часу Кроуфорд провів у палатах із дітьми. Він привіз малечі пам'ятні подарунки, підбадьорював їх, роздавав автографи та фотографувався з кожним охочим. Для багатьох пацієнтів зустріч із зіркою такого масштабу стала справжнім святом і подарувала незабутні позитивні емоції, які так необхідні для одужання.

Не менш важливою частиною візиту стала зустріч Кроуфорда з ук-

раїнськими військовослужбовцями, які проходять реабілітацію після важких поранень та ампутацій. Як людина, котра присвятила життя жорстокому та безкомпромісному спорту, Кроуфорд зазначив, що справжню незламність та силу духу він побачив саме тут, в очах українських воїнів. Боксер довго спілкувався з ветеранами, розпитував про їхній досвід реабілітації та висловив глибоку повагу до їхнього подвигу. Спортсмен наголосив, що їхня боротьба надихає весь світ, і пообіцяв залучати міжнародні фонди для підтримки програм протезування в Україні.

Попри насичений графік, Теренс Кроуфорд знайшов час для знайомства з культурним життям української столиці. Він відвідав історичне серце Києва — Андріївський узвіз. Кінцевою точкою його прогулянки став відомий арт-простір Gallery 88.

У галереї боксеру презентували виставку сучасного українського мистецтва. Картини та скульптури віт-

Американський боксер Теренс Кроуфорд разом зі своєю командою під час візиту до Володимира Зеленського. Фото: Твіттер Володимира Зеленського

чизняних авторів відображали як біль і трагедію нинішньої війни, так і безмежну надію та віру в перемогу. Кроуфорд був глибоко вражений екскурсією, зауваживши, що через мистецтво зміг ще краще зрозуміти душу українського народу: пристрасну, глибоку та нескорену. Він придбав кілька робіт українських митців, аби відвезти їх до США як згадку про цей особливий візит.

Візит Теренса Кроуфорда до Києва продемонстрував, що солідарність із країною, яка виборює своє право на життя, залишається на світовому порядку денному серед еліти світового спорту. Своєю поїздкою американський боксер довів, що справжні чемпіони визначаються не лише кількістю поясів чи перемог на рингу, а передусім їхніми вчинками у реальному житті, людяністю та готовністю підставити плече тим, хто цього найбільше потребує.

Олександра Чорна

СТЕРТИ ІДЕНТИЧНІСТЬ: НАВІЩО РОСІЯ СТВОРЮЄ НОВИЙ «ПРАВДИВИЙ» ПІДРУЧНИК З ІСТОРІЇ УКРАЇНИ

У Російській Федерації заявили про початок розробки нового підручника з історії України. Наприкінці серпня цього року науковий директор Російського військово-історичного товариства (РВІО) Михайло Мягков анонсував створення посібника, який пропагандисти цинічно називають «правдивим». Це є черговим етапом масштабної інформаційної війни Кремля, спрямованої на виправдання військової агресії, легітимізацію окупації українських земель та повне знищення української національної ідентичності в інформаційному просторі.

За задумом авторів, книга охоплюватиме період від найдавніших часів до сучасності. Проте головний фокус буде зміщено на інтерпретацію подій останніх десятиліть та років. Російські псевдонауковці планують детально розписати передумови так званої «спеціальної військової операції», покладаючи провину за початок повномасштабної війни на «злочинний київський режим» та країни Заходу. Таким чином, замість історичного дослідження, школярам

запропонують збірку актуальних тез кремлівської пропаганди.

Центральним лейтмотивом нового видання стане реанімація імперського міфу про «єдність древнерусского народу». Російська історіографія традиційно заперечує самостійний шлях українського етносу, трактуючи історію України як суто регіональне відгалуження загальноросійського наративу. У підручнику планують запровадити окремі розділи, присвячені розбору концепту «українізму». Російські ідеологи намагатимуться довести, що прагнення українців до незалежності та власної культури є «штучним проєктом», який нібито фінансувався і запускався ззовні: спочатку Австро-Угорщиною та Польщею, а згодом США, щоб роз'єднати «єдиний народ».

Подібна ініціатива не є новим винаходом, а продовжує системну політику Кремля з переписування історії. Раніше в РФ під керівництвом помічника президента Володимира Медінського вже було випущено єдиний підручник з історії для старших класів. Те видання запам'яталося

відвертими маніпуляціями: анексію Криму там назвали «поверненням до рідної гавані», виправдовували диктатуру Йосипа Сталіна, а сучасну Україну змальовували як «ультранационалістичну державу». Тоді книга викликала шквал критики навіть у середовищі російських освітян через величезну кількість фактичних помилок, суперечностей та низьку якість матеріалу, через що її довелося терміново доопрацьовувати.

Найбільшу тривогу у міжнародних експертів та правозахисників викликає цільова аудиторія майбутнього підручника. У РВІО відкрито заявляють, що шукають методи поширення цієї літератури серед українських дітей. Йдеться не лише про примусове впровадження програми на тимчасово окупованих територіях України, де Росія вже активно вилучає українські книжки та замінює їх своїми, а й про спроби дистанційного ідеологічного впливу на молодь, яка перебуває під контролем законного уряду України. Створення таких підручників є елементом етноциду, оскільки воно спрямоване на ментальну

асиміляцію українських дітей та стирання їхнього зв'язку з власною державою.

Міністерство освіти і науки України разом із Міністерством закордонних справ регулярно закликає міжнародну спільноту реагувати на подібні дії РФ. ЮНЕСКО та Європейський Парламент раніше вже засуджували спроби Росії мілітаризувати освіту та використовувати шкільні програми як інструмент пропаганди війни. Проте Москва продовжує ігнорувати міжнародне право, перетворюючи уроки історії на полігон для вирощування лояльного до диктатури покоління.

Новий підручник з історії України від РВІО це інформаційна зброя, покликана виростити з російських і підконтрольних Кремлю школярів слухняних виконавців волі керівництва держави. Світ має усвідомлювати, що за такою «історичною правдою» стоїть намір виправдати воєнні злочини та підготувати підґрунтя для майбутніх конфліктів.

Олександра Чорна

МОЛОДЬ, РОДИНА І НАДІЯ: ЄПІСКОП БРАЯН БАЙДА ПРО МАЙБУТНЄ ЦЕРКВИ

У час, коли війна щодня випробує віру, витривалість і здатність не втрачати надії, особливої ваги набуває людська присутність - бути поруч, підтримати, вислухати, разом помолитися й нагадати, що людина не самотня. Саме в молоді, родині, силі спільноти та живій вірі владика Браян Байда, єпископ Торонтської єпархії Української Греко-Католицької Церкви, бачить основу майбутнього Церкви.

Його служіння останніми роками пов'язане не лише з українською громадою Канади, а й із численними зустрічами з українцями у світі та, особливо, в Україні. Досвід цих подорожей і знайомство з тим, як Церква відповідає на нові потреби людей, спричинені війною, стали одним із поштовхів до створення Єпархіального відділу у справах сім'ї та життя.

Очолила новий відділ Олена Висоцька, яка, за словами владика Браяна, «дає йому надію». Вона походить з Ірландії, навчалася в Міжнародному теологічному інституті в Трумау поблизу Відня, вільно володіє українською, англійською та французькою мовами. Її магістерське дослідження було присвячене створенню єпархіального служіння родині та життю. Вивчаючи досвід єпархій України та Європи, вона ознайомилася з різними моделями такого служіння та найкращими практиками. Протягом останнього року Олена Висоцька розробляла план, який єпархія реалізовуватиме у співпраці з духовенством, організаціями та вже існуючими ініціативами. Робота Відділу зосередиться на трьох напрямках: формації та освіті дітей, підлітків і шкільної молоді; пасторальному супроводі родин і підготовці до подружжя; а також євангелізації та суспільній діяльності, пов'язаній із захистом життя, підтримкою родини, біоетикою, освітою та використанням сучасних медіа. Мета, наголошує владика, - не створити ще одну окрему структуру, а об'єднати й посилити те, що вже приносить плоди. «Ми сподіваємося дати людям можливість і натхнення активно змінювати життя інших», - говорить він.

Для владика Браяна майбутнє Церкви формується не лише у храмі. Воно починається в родині, у вихованні дітей та здатності громади відповідати на виклики часу. Особливе місце у служінні владика займає молодь. За останні роки він зустрічався з українськими молодими людьми в Канаді, Україні та інших країнах світу. У лютому 2026 року він відвідав українську молодь у Бразилії. У липні 2025 року близько двох тисяч українських юнаків і дівчат зібралися в Римі з нагоди Ювілейного року надії, а в грудні того ж року близько тисячі молодих українців взяли участь у зустрічі Taizé у Парижі.

Ці події, каже владика Браян, свідчать про важливу реальність: українська молодь сьогодні присутня по всьому світу. Завдяки підтримці благодійників і праці Патріаршої комісії УГКЦ у справах молоді частина мо-

Владика Браян Байда провів серію зустрічей із молоддю української діаспори у Бразилії.

лодих людей змогла, навіть під час війни, брати участь у міжнародних церковних подіях і ділитися власним досвідом віри. Сам владика зустрічався з молоддю та їхніми родинami у Києві, Ірпені, Бучі, Новояворівську, Тернополі, Одесі, Кривому Розі, Запоріжжі, Чернігові, Ніжині та Самборі. «Особиста присутність має велике значення. Люди в Україні відчують підтримку українців, які

Владика Браян зустрічався з молоддю в межах молодіжного заходу PRO LIS.

живуть в інших країнах. Але й ті, хто приїжджає, отримують не менше, ніж можуть дати» - переконаний він.

Під час останньої поїздки до України владика Браян зустрічався з молоддю у Заздрості, Зарваниці та Мшанці, зокрема в межах молодіжного заходу PRO LIS. У своїх зустрічах він закликав молодих людей замислитися над власною духовною,

Під час робочого візиту до України владика Браян Байда зустрівся з молоддю.

національною та культурною ідентичністю, а також над відповідальністю майбутніх українських лідерів. Ця праця є частиною ширшого служіння УГКЦ молоді, у якому беруть участь єпископ Кеннет Новаковський, о. Роман Демуш і команда Молодіжної комісії в Україні. Та найбільше владика Браяна вражає те, що він отримує від самих молодих людей. «Я молився з ними, плакав, сміявся

і мріяв разом із ними. І можу чесно сказати, що отримав від нашої української молоді більше, ніж, можливо, сподівався їм дати», - говорить він. Їхня здатність не піддаватися відчаю, попри війну, втрати й постійну присутність смерті, дає йому надію. «Це не що інше, як благодать Святого Духа, яка запалює світло в їхніх серцях і в моєму».

Війна відкриває найтемніші прояви

зла, але водночас, каже владика, саме в ній особливо виразно проявляється людська гідність, там, де поруч із болем і стражданням живуть любов, сміх і надія. «Наче дивитися на небо, повне зірок» На запитання, яка зустріч під час останньої поїздки до України запам'яталася найбільше, владика Браян не зміг назвати одну. «Це все одно, що попросити мене сказати, яку саме зірку я побачив минулої ночі на небі, повному зірок», - відповів він.

За ці роки було надто багато зустрічей, які залишили слід: люди, з якими він продовжує підтримувати зв'язок; сирота, який простягає руки для обіймів; людина, що після довгої дороги зустрічає його усмішкою; сповідь, у якій хтось відкриває свою душу перед Христом; дитина, яка вперше за багато місяців сміється. Є й інші моменти — вечірні розмови, історії та несподівані відкриття, які допомагають йому глибше відчути власну українську ідентичність і коріння. «Божу присутність не завжди можна виміряти масштабом події», - зазначає владика. Іноді вона відкривається у простягнутій руці, усмішці дитини, молитві або просто в тому, що хтось приїхав і залишився поруч.

Перебування в Україні ще глибше зміцнило переконання владика Браяна у важливості ролі української католицької громади Канади у підтримці Церкви та народу України. Потреби України сьогодні справді

величезні й, здається, майже безмежні. Але не менш безмежними, на його переконання, є ті дари, які Україна дає світові та українцям за її межами. Це - гідність людей, їхня витривалість, мужність і надія у Христі, яка, попри всі обставини, не згасає. Матеріальна, соціальна та духовна допомога, яку українці в Канаді можуть надати Україні, має не лише практичне значення. Вона також допомагає тим, хто допомагає, глибше усвідомити власні духовні потреби. Через зустріч із людьми, які переживають надзвичайно складні обставини, ми по-новому вчимося вдячності, смиренню та усвідомленню того, скільки всього вже отримали від Бога.

«Ми усвідомлюємо, що Бог хоче дати нам набагато більше через смирення інших людей і через нашу взаємну любов та милосердя», - говорить владика Браян. Саме тому підтримка України не повинна розглядатися лише як односторонній рух допомоги від тих, хто має більше, до тих, хто має менше. Це взаємний зв'язок.

Канада може ділитися своїми ресурсами, досвідом, можливостями та підтримкою. Україна ж, попри біль війни, продовжує давати світові надзвичайно потужне свідчення людської гідності, витривалості та віри.

Говорячи про молодь, родини та Україну, владика Браян фактично говорить про одне й те саме, про майбутнє. Майбутнє Церкви не є чимось далеким і невизначеним. Воно вже формується сьогодні: у родині, яка виховує дитину; у молодій людині, яка не дозволяє відчаю перемогти; у волонтері, який простягає руку допомоги; у священнику, який вислуховує; у громаді, яка не забуває про тих, хто залишився в Україні.

Воно формується також у зустрічі людей, які, можливо, ніколи не змінили б життя одне одного, якби не наважилися бути поруч. Війна забрала в українців надзвичайно багато. Вона принесла біль, втрати й незліченні історії скорботи. Але вона не змогла знищити здатність людей любити, підтримувати одне одного, молитися й мріяти. Саме цю здатність владика Браян бачить у молодих людях, яких зустрічав в Україні та в різних країнах світу. У їхніх очах він бачить не заперечення реальності війни, а силу дивитися їй у вічі й усе ж не відмовлятися від майбутнього. Можливо, саме в цьому і полягає найважливіша відповідь на темряву: не дозволити їй переконати нас, що світло зникло. Бо світло продовжує горіти у родині, у громаді, у вірі, у простягнутій руці, у молитві й у серці молодої людини, яка, переживши більше, ніж мала б пережити у своєму віці, все ще здатна мріяти. І поки ця мрія живе, поки люди продовжують бути поруч одне з одним, поки біль не перемагає любові, а відчай - надії, майбутнє України та її Церкви продовжує народжуватися щодня.

Надя Герелюк

ЄДНІСТЬ, ЩО БЕРЕЖЕ УКРАЇНУ

Глава УГКЦ до Світового конгресу українців: у час війни єдність стає передумовою збереження держави і народу

24 серпня, у День Незалежності України, Блаженніший Святослав зустрівся з проводом Світового Конгресу Українців. Символічно, що розмова відбулася саме в день, коли українці в усьому світі відзначали свою державність. Центральною темою зустрічі стала єдність — не як урочисте гасло, а як щоденна необхідність для збереження України в умовах повномасштабної війни.

Президент Світового Конгресу Українців Павло Грод подякував Главі УГКЦ за підтримку українських громад за межами України. Особливо важливим він назвав завдання допомогти новим українцям, які через війну опинилися в інших країнах, інтегруватися в суспільства, але водночас не втратити власну національну ідентичність.

«Дуже важливо, щоб нові українці, які приїхали до інших країн, інтегрувалися, але не асимілювалися», — наголосив Павло Грод, підкресливши важливу роль у цьому Церкви та українських громад.

Говорячи про становище України, Блаженніший Святослав наголосив: «сьогодні єдність українського суспільства — це питання не лише морального вибору, а й національного виживання».

«Єдність сьогодні є не просто побажанням чи святковим гаслом. В умовах війни вона стає однією з головних передумов збереження Української держави і самого українського народу», — зазначив Предстоятель УГКЦ.

Водночас єдність, за його словами, зовсім не означає однаковості думок. Українське суспільство залишається демократичним і має право на критику влади, політичні дискусії, вимогу боротьби з корупцією та захист прав людини. Навпаки, відповідальна критика й підзвітність державних інституцій є важливими складовими здорової демократії.

Однак у час війни особливо важливо не втратити головне розуміння: саме російська агресія є джерелом

масштабних руйнувань, смерті та страждань українського народу. Втома, біль і розчарування не повинні перетворюватися на внутрішню ворожнечу.

Застерігаючи від внутрішніх роздорів, Блаженніший Святослав нагадав слова митрополита Андрея Шептицького про небезпеку взаємного поборювання та розділення, які вже в минулому ставали причиною поразок українських державницьких змагань.

Ця історична лекція залишається актуальною і сьогодні. Україна може мати різні політичні сили, погляди та суспільні дискусії, але над усіма розбіжностями повинна стояти спільна мета — зберегти незалежну Українську державу.

Йдеться про єдність влади й опозиції, військових і цивільних, українців в Україні та за кордоном, людей різних політичних переконань і релігійних традицій.

Одним із головних осередків національної єдності Блаженніший Святослав назвав підтримку Сил оборони України.

Ця підтримка, за його словами, має бути не лише словами вдячності захисникам. Вона передбачає належ-

не забезпечення армії, турботу про життя і права військовослужбовців, справедливі правила мобілізації та ротації, а також подальше реформування оборонної системи.

Водночас відповідальність за збереження суспільної єдності лежить і на державній владі. Йдеться про дотримання Конституції, відкритість та підзвітність суспільству, чесну комунікацію, повагу до державних інституцій і конструктивний діалог між владою та опозицією.

Важливою темою зустрічі стала також роль української діаспори. Мільйони українців, які живуть за межами батьківщини, залишаються невід'ємною частиною українського народу. Вони допомагають зберігати правду про російську агресію, підтримувати Україну на міжнародному рівні, розбудовувати громади та формувати позитивне сприйняття України у світі.

Саме тому збереження української мови, культури, історичної пам'яті та духовної ідентичності набуває особливого значення. Інтеграція в нові суспільства не повинна означати відмову від свого коріння.

Павло Грод підсумував зустріч, наголосивши на важливості заклику

Глави УГКЦ до єднання українців як в Україні, так і в усьому світі.

Сьогодні Україна проходить через один із найважчих періодів у своїй історії. Війна випробовує не лише армію, економіку чи державні інституції — вона випробовує здатність суспільства залишатися разом.

Єдність не означає відмову від власної думки. Вона означає здатність бачити за політичними суперечностями спільну відповідальність за майбутнє країни. Можна по-різному оцінювати рішення влади, сперечатися про шляхи розвитку держави, вимагати реформ і справедливості. Але водночас необхідно пам'ятати про те, що об'єднує всіх українців: свободу, незалежність і право України на існування.

Заклик Блаженнішого Святослава — це передусім заклику до відповідальності. За Україну, за тих, хто її захищає, за тих, хто змушений був залишити домівку, і за майбутні покоління.

Бо збереження України — це справа не лише державних інституцій чи військових. Це спільна справа всього українського народу — в Україні та в усьому світі.

Михайло Гуцман

МИТРОПОЛИТ АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ УВІЙШОВ ДО 35 НАЙВИДАТНІШИХ УКРАЇНЦІВ В ІСТОРІЇ ЗА ВЕРСІЄЮ NV

Митрополит Андрей Шептицький увійшов до переліку 35 найвидатніших українців в історії, який до 35-річчя відновлення незалежності України уклав журнал NV. Есе про постать праведного митрополита Андрея для спеціального проекту видання написав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав.

Про це йдеться у спецпроекті «35 найвидатніших українців в історії», оприлюдненому NV 24 серпня.

Перелік сформували за участю 35 авторитетних експертів — істориків, військових, громадських діячів, представників культури та інших лідерів суспільної думки. До нього увійшли постаті від княгині Ольги та Воло-

димира Великого до Василя Стуса, В'ячеслава Чорновола й Івана Миколайчука. Митрополит Андрей Шептицький представлений у переліку як предстоятель УГКЦ та один із тих, хто мав визначальний вплив на українську історію.

Роздумуючи над спадщиною митрополита Андрея, Блаженніший Святослав наголосив, що він був не лише духовним провідником Церкви, а й будівничим українського суспільства.

«У час, коли українці не мали власної держави, він послідовно закладав її фундамент: розвивав освіту, культуру, підприємництво, соціальне служіння, підтримував кооперативний рух, створював робочі місця, вихо-

вував відповідальну еліту, працював над духовною єдністю українського народу та формував культуру довіри і взаємної підтримки», — зазначив Глава УГКЦ.

За словами Блаженнішого Святослава, митрополит Андрей «мислив категоріями не одного покоління, а майбутніх століть».

Глава Церкви назвав митрополита Шептицького справжнім візіонером, чий ідеї випередили свій час і залишаються актуальними для України сьогодні. Серед них — відповідальне лідерство, гідність людини, сильна громада, соціально відповідальна економіка та партнерство Церкви й держави.

«До його спадщини й сьогодні

звертаються державні діячі, підприємці, військові, освітяни та громадські лідери, а його послання „Як будувати рідну хату“ залишається не лише історичним документом, а дороговказом для розбудови сучасної України», — наголосив Блаженніший Святослав.

У межах проекту історик, професор Українського католицького університету Ярослав Грицак також назвав митрополита Андрея Шептицького найбільшим моральним авторитетом України в найтяжчі часи.

Спецпроект «35 найвидатніших українців в історії» опублікований також у серпневому номері журналу NV.

Департамент інформації УГКЦ

ПОМЕРЛА ДАРІЯ АЛЬОШКІНА - УКРАЇНСЬКА ХУДОЖНИЦЯ, ЧИЇ РОБОТИ СТАЛИ ЧАСТИНОЮ МИСТЕЦЬКОГО ЖИТТЯ КАНАДИ

Дарія Альошкіна - українська художниця, скульпторка та авторка монументальних витинанок, яка переосмислила традиційне українське мистецтво й зробила його впізнаваним далеко за межами України. Її творчість залишила свій слід і в Канаді, зокрема в Торонто, де її роботи були представлені широкій публіці та увійшли до мистецької колекції Інституту Святого Володимира.

Дарія Альошкіна народилася 5 березня 1982 року в Києві в родині скульпторів Олексія та Людмили Альошкіних. У 2007 році вона здобула ступінь магістра монументальної та декоративної скульптури у Львівській національній академії мистецтв. Її скульптури прикрашають міський простір Києва, Львова, Чорноморська, Жовкви, Коломиї, Сваляви, Калуша та польського Гданська.

Особливе місце у творчості мисткині посідала витинанка, традиційне українське мистецтво вирізання орнаментів із паперу, яке Дарія Альошкіна піднесла до монументального сучасного мистецтва. Її масштабні паперові композиції, натхнені традиційними мотивами, поєднували глибоку культурну пам'ять із сучасною художньою мовою. Роботи мисткині експонувалися у 22 країнах світу, зокрема й у Канаді.

Для української громади Канади творчість Дарії Альошкіної мала особливе значення. У 2025 році її роботи були представлені в Торонто на виставці «Motherland» у Scavolini Toronto Showroom. Того ж періоду три визначні твори мисткині були передані до Мистецької колекції Інституту Святого Володимира в Торонто, поповнивши одну з важливих збірок українського мистецтва в Канаді.

До цієї колекції увійшли три виняткові роботи: «Воля / Freedom», створена як художня відповідь на повномасштабне вторгнення Росії в Україну, «Милосердя / Mercy» та «Колоски / Spikelets». Ці твори стали не лише частиною мистецької спадщини Інституту Святого Володимира, а й нагадуванням для української громади Канади про незламність, культурну пам'ять і здатність мистецтва говорити про найбільш болючі сторінки сучасної історії.

Міжнародне визнання Дарії Альошкіної розпочалося задовго до цього. Її роботи двічі прикрашали український стенд на книжковому форумі Livre Paris у Парижі, а у 2018 році французький дім Cartier використав її паперові витинанки для оформлення свого бутіка.

Того ж року мисткиня розробила дизайн українського стенду на Maison&Objet у

межах Paris Design Week. У 2019 році вона співпрацювала з французькою дизайнеркою Ізабель Даерон над виставкою паперових витинанок у штаб-квартирі ООН у Женеві. Дарія Альошкіна також була серед мисткинь, представлених у проєкті The Homo Faber Guide, створеному швейцарським Фондом Мікеланджело.

Її творчість нерідко зверталася до історичної пам'яті та сучасних подій. У 2020 році виставка «Хроніка пам'яті», присвячена жертвам Голодомору, була представлена в Інституті культури «Вілла Деції» у Кракові. У 2022 році в Краківському культурному форумі відбулася її виставка «Жінки та їхні історії», а сама мисткиня проводила майстер-класи з української витинанки в Національному музеї в Кракові.

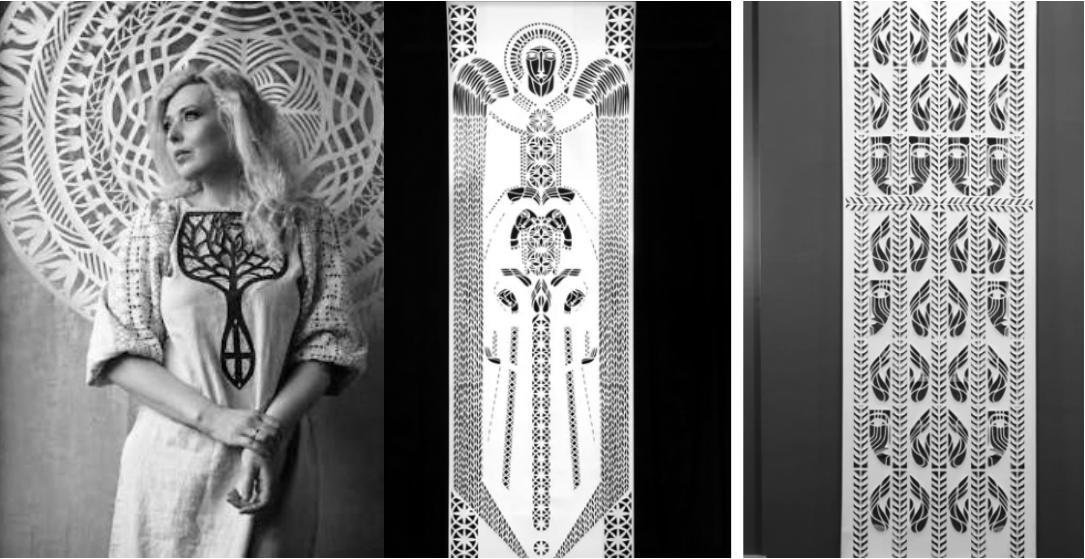
Вона також співпрацювала з Етнографічним музеєм імені Северина Удзелі в Кракові під час Ночі музеїв, присвяченої темі «Сила України». У 2025 році роботи Дарії Альошкіної стали частиною українсько-польського проєкту «Паперова гармонія» у Краківському музеї.

Однією з її останніх масштабних презентацій стала виставка «Світло традиції», що відбулася у січні та лютому 2026 року в галереї «Подбжезе» Інституту мистецтва та дизайну Університету Комісії національної освіти. На виставці було представлено понад 20 великоформатних паперових витинанок мисткині.

Минулого року Дарія Альошкіна також представила в Києві, у Центрі сучасного мистецтва M17, проєкт «Перспектива майбутнього: 30 обкладинок Vogue UA від українських художників».

Творчість Дарії Альошкіної стала прикладом того, як глибоко закорінене в українській традиції мистецтво може водночас бути сучасним, міжнародним і зрозумілим людям далеко за межами України. Її витинанки — тендітні за матеріалом, але монументальні за змістом — розповідали про Україну, її історію, біль, пам'ять, свободу та надію.

Для Канади й української канадської громади її спадщина матиме особливий вимір. Її роботи, що залишилися в Торонто та стали частиною Мистецької колекції Інституту Святого Володимира, продовжуватимуть говорити з наступними поколіннями. Вони зберігатимуть пам'ять про мисткиню, яка взяла давню українську традицію витинанки й перетворила її на потужну сучасну художню мову, що пролунала в Україні, Канаді та далеко за її межами.

До колекції Інституту Святого Володимира в Торонто увійшли три виняткові роботи Дарії Альошкіної: «Воля / Freedom», створена як відповідь на повномасштабне вторгнення Росії в Україну, «Милосердя / Mercy» та «Колоски / Spikelets».

КНИЖКИ, ЩО СФОРМУВАЛИ НАЦІОНАЛЬНУ ІДЕНТИЧНІСТЬ

Незалежність не почалася 24 серпня 1991 року і не вичерпалася самим фактом появи держави. До неї вели мова, яку намагалися витіснити, історія, яку переписували, пам'ять, яку забороняли, і культура, яку привчали вважати другорядною та меншовартісною. Частина цієї дороги пролягла через книжки: ті, що дали нам слова для означення себе, повернули втрачені імена й навчили розпізнавати спроби імперії стерти нашу культуру.

Перш ніж постала незалежна держава, мала з'явитися відповідь на запитання, хто ми. До 35-річчя незалежності України «Читомо» видали список книжок, які повертали українцям власну мову, історичну тяглість і право бачити себе поза імперськими визначеннями. Деякі з цих видань з'явилися задовго до 1991 року, однак разом вони показують, що незалежність це не лише державний статус, а цінність, яка потребує щоденної роботи пам'яті, гідності й спротиву.

Кобзар, Тарас Шевченко

Без перебільшення — головна поетична збірка української літератури, що почалася з невеликого видання 1840 року. Поезія Тараса Шевченка говорить про насильство імперії, втрату державності, пам'ять про козацтво й гідність людини, якій відмовляють у праві бути собою. «Кобзар» твердо зафіксував існування окремої української ідентичності в імперську добу, зробив її політичною і поставив запитання, на яке українці відповідають досі, — що означає бути вільними на своїй землі?

Дослідник політики пам'яті, колишній голова Українського інституту національної пам'яті Антон Дробович зазначив, що «Кобзар» — це «книга про нас, про наш шлях, спротив і майбутнє».

Історія України-Руси, Михайло Грушевський

Багатотомна праця Михайла Грушевського повернула українській історії власний сюжет: від ранніх часів і Київської Русі до козацької доби. Її засадничий жест — відмова описувати українське минуле як передмову до російського. Натомість історик показав тяглість окремої спільноти, її політичних інституцій, культурних традицій і суспільних конфліктів. Монументальне дослідження, що повернуло українцям право самостійно розповідати свою історію.

«Це наукова база від якої відштовхнувся практично весь наш історичний дискурс про національну ідентичність», — Антон Дробович.

Мойсей, Іван Франко

У біблійній історії про пророка, який веде свій народ крізь пустелю, Іван Франко розпізнав українську драму: виснаження, зневіру, страх перед свободою і спокусу відмовитися від довгої дороги. Його «Мойсей», з одного боку, може бути прочитаний як текст про лідера, якого не розуміють сучасники, але з іншого боку — це також історія про відповідальність самої спільноти. Нація народжується у момент, коли вона погоджується взяти майбутнє у власні руки.

Жовтий князь, Василь Барка

Через історію родини Катранників Василь Барка описує Голодомор як сплановане нищення людського життя, пам'яті й селянського світу. У центрі роману — голод, страх, розпад звичних зв'язків і вперте збереження людяності там, де влада прагне стерти саму людину. Написаний в еміграції, «Жовтий князь» знову заговорив про досвід, який радянська система десятиліттями замовчувала.

«Мені здається, взагалі не можна відокремити, виокремити цю книгу від необхідного мінімуму знань кожного громадянина сучасної України про Голодомор», — Ірина Гук, волонтерка й директорка благодійного фонду «Лелека-Україна».

Notre Dame d'Ukraine: Українка в конфлікті міфологій, Оксана Забужко

Масштабне дослідження Лесі Українки і її ролі в розбудові української ідентичності, яке повертає їй складність, інтелектуальну радикальність і місце в європейській культурі. Забужко читає письменницю як авторку, через яку можна побачити замовчану історію української еліти, модернізму, жіночого досвіду та зруйнованої культурної тяглості. Це книжка про масштаби того, що імперія приховала за зручним образом «хворої дочки Прометея».

Список «Читомо»

DEPOSIT SPECIAL

СПЕЦІАЛЬНА ПРОПОЗИЦІЯ

4.00%*

6 MONTHS

NEW MONEY ONLY

Обмежена за часом пропозиція, яка дозволить свіжим коштам працювати ефективніше

*Terms and conditions apply: 6-month term only; NEW money only; includes Registered and Non-Registered Funds. We reserve the right to change, extend, or withdraw this offer at any time. Offer valid from July 14, 2026. Rates are annual and subject to change.

BCU Insurance

A Division of Oracle RMS

HOME

CRITICAL ILLNESS

GROUP BENEFITS

TRAVEL

AUTO

PERSONAL

LIFE

DISABILITY

“Our mission is to provide protection that empowers clients to navigate life's uncertainties with confidence.”

SCAN HERE

416.763.8902 | bcuinsurance.com | info@bcuinsurance.com

Tel.: 416-516-2443

e-mail: homin@on.aibn.com

www.homin.ca